

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 258

De Film-Artiste

20 Cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

DE FILM-ARTISTE.

HOOFDSTUK I.

Een filmopname.

In een der Noordelijkste wijken van Londen, Hampton Court, bevindt zich een dier kleine filmfabrieken, waarvan iedere wereldstad er een half dozijn bezit, en die zich slechts met inspanning van alle krachten staande kunnen houden tegenover de verpletterende concurrentie van de ondernemingen die met millioenen kapitaal werken, en de beschikking hebben over een groot aantal van de allereerste, maar dan ook zeer duur betaalde kunstenaars.

De fabriek was ondergebracht in een voormalig pakhuis, waarvan echter slechts de benedenste twee verdiepingen waren gebruikt, benevens een vrij groot gedeelte van de groote binnenplaats, die als atelier was ingericht.

Men bereikte dit atelier door een vrij smalle gang, die er van de huisdeur dwars door het pakhuis, heenvoerde, en die meestal verlicht moest worden.

Ter linkerzijde van deze gang bevonden zich eenige deuren, die toegang gaven tot een soort directiekamer, waar de eigenaar van de zaak zijn afnemers ontving, een paar kleedkamers, een vertrek voor de regie, en nog enkele andere kleine hokjes, waar costumes en onderdeelen van het opname-toestel, benevens de doozen met de onbelichte film werden bewaard.

Aan den anderen kant van de gang bevond zich de donkere kamer, een klein vertrek met de fixeertroggen,

de speelruimte en het vertrek, waar de films stofvrij gedroogd werden, door middel van heete lucht.

Alles wees erop, dat de directeur-eigenaar van de onderneming, Godfrey Jacobs, met gebrek aan contacten te kampen had — de afschilferende muren, de scheefgezakte tegels in de gang, de vervelooze deuren, kortom de gansche benepen en armoedige inrichting van het bedrijf.

Het was op een fraaijen dag in het midden van Juni, omstreeks twee uur in de middag, toen de opnamen voor een sensatie-film in vollen gang waren.

Het atelier was gemeubeld als een apache-kroeg.

Een toonbank met wat flesschen en glazen erop, eenige vaten met wrakke stoelen er omheen, een petroleumlamp, die afhing van een der hanebalken, die het glazen dak van het atelier torschten — en op den achtergrond een kleine trap, voerende naar een deur, die op een nauwe straat verbeeldde uit te komen.

Verscheidene geschminkte en in costume gestoken film-actrices en acteurs liepen verveeld heen en weer.

De regiseur had zooeven voor de vierde maal een klein tooneeltje laten overdoen, en de artisten die hier reeds van tien uur af bezig waren, met slechts een oogenblikje rust om in de sjoevle cantine iets te gebruiken, begonnen vermoeid te raken.

Enkele hunner zaten sleuwend op de houten ban-

ken, die aan een zijde van het atelier waren geschaard, onzichtbaar voor de lens van het toestel, teneinde hun beurt van optreden af te wachten.

Een eindje verder stond de figuratie, die zoo aanstonds de woedende volksmenigte zou moeten voorstellen.

De mannen en vrouwen voerden een fluisterend gesprek met elkander, ofschoon het eigenlijk ten strengste verboden was, om tijdens de repetitie op het tooneel te spreken.

Er was juist een oogenblik pauze, zooals er aan de opname van ieder afzonderlijk tooneel pleegt vooraf te gaan.

De requisiteur liep met zijn armen vol bloempotten dwars over het tooneel om alles reeds voor de volgende scène gereed te kunnen zetten.

Met zijn regieboek in de hand liep de regiseur, een klein, schraal mannetje met een smal hongerig gezicht, heen en weer tusschen het toestel, waarnaast de opname-operateur geduldig stond te wachten en een klein hoopje artisten, die het blijkbaar onder elkaar niet eens waren over de opvatting van de rol van een hunner.

Met de handen in de zakken stond de directeur kauwend op een stompje sigaar naast het opnametoestel.

Hij was een man van een jaar of vijftig, met het geelaat van een bulldog, vleeschige, bleeke wangen en dichte wenkbrauwen, die als een luifel boven zijn waterig-blauwe oogen uitstaken.

— Geloof je niet dat het te donker is, Brown, zoo wendde hij zich tot den operateur, die reeds met zijn hand aan den zwengel van het toestel stond.

— Het kon wel wat lichter zijn, mijnheer Jacobs, antwoordde deze, de meubelen zijn allen zoo donker van kleur! Hadden wij maar een paar lichtbakken.

— Kan jij ze me verschaffen, Brown, vroeg Jacobs op brommerigen toon. Ik weet ook wel dat ik ze noodig heb, ik weet dat ik in den herfst moeilijk, en in den winter bijna heelemaal niet kan werken, maar ik kan geen zes of zeven honderd pond sterling missen om mij een paar bakken van tienduizend kaarsen ieder te kunnen aanschaffen!

Eensklaps verhief hij zijn stem, en riep met een stentorgeluid:

— Wordt er vandaag nog verder gerepeteerd, Fairbanks, op die manier komen wij nooit gereed!

— Aanstonds — aanstonds, mijnheer Jacobs, riep het kleine mannetje verschrikt, terwijl hij zijn grooten mageren neus als het ware in het regie-manuscript begroef. Zijt gij klaar, dames en heeren? Zoo vervolgde hij. Op uw plaats dan! Van het tooneel gij anderen!

Iedereen die op dat oogenblik niets op het tooneel te maken had, verwijderde zich, en liet zich op een stoel, een sofa, een „rotsblok" of iets anders neervallen.

— Weet ge nu allen wat ge te doen hebt? vervolgde Fairbanks. Denk er om, dat wij niets over doen, want de film is te duur! Ben je klaar, Brown? Draaien dan!

Brown, de operateur, begon den zwengel te draaien, zoo regelmatig alsof die door een kleinen motor bewogen werd, en de acteurs speelden het tooneeltje dat in enkele minuten was afgeloopen.

Juist toen het gedaan was, en Brown door een luid geschreeuw: „Stop"! van Fairbanks den zwengel had losgelaten kwam een mooie vrouw, lang en slank, gehuld in een fraai avondtoilet, geblanket en gepoederd uit de richting van de kleedkamer.

Het was Ellen Mayflower, de ster van het kleine gezelschap.

Zij had een koninklijke gestalte, en de prachtigste, blauwe oogen, die men zich denken kan, juist geschikt voor de „eerste vrouw" van een film-fabriek.

En de onbevooroordeelde toeschouwer moest zich wel aanstonds de vraag stellen of deze vrouw met haar gestalte als van een koningin en hare prachtige klederen hier wel thuis hoorde.

Nauwelijks had de directeur haar gezien of zijn doggengelaat vertoonde een vriendelijken grijns.

— Je ziet er weer prachtig uit, Ellen, zeide hij bewonderend.

— Het doet mij genoegen, dat mijn costuum u bevalt, mijnheer Jacobs, zeide de film-diva koeltjes.

— Ik bedoelde niet alleen je costuum — ik bedoelde je geheele verschijning — zeide de directeur met een blik van onverholen bewondering in zijn waterblauwe oogen.

Ellen Mayflower antwoordde zelfs niet, maar haalde de schouders op, liep hem voorbij en richtte haar schreden naar een klein groepje van haar collega's, die op gedempten toon met elkander stonden te praten.

Jacobs keek haar na met iets in zijn oogen, dat haar misschien ongerust zou hebben gemaakt, als zij het zou hebben gezien.

Maar Ellen Mayflower was er de vrouw niet naar, zich ook maar een grein gelegen te laten liggen aan wat haar directeur al of niet deed.

Intusschen was er alweder een druk heen en weer geloop door het atelier.

Een paar tooneelknchts, die tevens als kruiers fungeerden en als het noodzakelijk was ook medespeelden, sjouwden de havelooze stukken decor heen en weer, hadden na een kwartier hard werken de apachen-kroeg veranderd in een kamer, die waarschijnlijk een salon moest voorstellen, ofschoon zij nog het meest herinnerde aan het inwendige van een poffertjeskraam.

Er werden wat stoelen neergezet, een tafel, een raamvak werd met latten en krammen in den vloer bevestigd — en daarop kon het zooveelste tooneel van het bloedige drama worden opgenomen.

Jacobs keek nog even toe, steeds met de handen in de zakken, volgde Ellen Mayflower met de oogen, zooals zij vol gratie over het tooneel schreed, en de smarten

van een diepvernederde vrouw uitbeeldde, bromde iets tusschen de tanden, zuchtte zwaar en richtte toen zijn schreden naar de gang, teneinde zich naar zijn werkvertrek te begeven.

Midden in die gang kwam hij een loopjongetje tegen, dat blijkbaar op weg was naar het atelier.

Toen hij den directeur herkende, stond hij stil en zeide op fluisterenden toon:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer — er is iemand!

— Wat voor een iemand? vroeg Jacobs norsch.

— Een heer! Ik heb hem zoo lang in het kantoor gelaten!

— Maar voor den duivel, jongen — waarom fluister je zoo? Spannen we tegen iemand samen, hebben we een complot verzonnen tegen den koning? Waarom spreek je niet duidelijker? bulderde Jacobs.

— Omdat — het is zoo'n deftig heer — hij is met een prachtige auto gekomen, die dadelijk weer is weggereden!

HOOFDSTUK II.

Een verleidelijk voorstel.

Er verscheen een diepe rimpel tusschen de borstelige wenkbrauwen van den directeur, en zijn gelaat teekende wantrouwen en tevens verbazing af.

— Wat komt die voor den duivel uitvoeren? bromde hij voor zich heen. Ik wil mij laten villen als hij niet om Ellen komt!

Daarop vervolgde hij op gedempten toon:

— Beschrijf mij dien heer eens, hoe ziet hij er uit! Is hij jong?

— Ja mijnheer, zeker niet ouder dan een jaar of dertig.

— Knap?

— Ja — maar hij is geen Engelschman! Dat kon ik wel aan zijn taaltje hooren.

De verbazing van den directeur nam toe

— Een vreemdeling dus? mompelde hij, en die in een prachtige auto komt. Wat kan dat te beteekenen hebben?

— Als u naar binnen gaat, weet u het in een wip, mijnheer, hernam het loopjongetje.

— Houdt je brutale opmerkingen voor je, rekel, en maak dat je weg komt! gromde Jacobs, terwijl hij dreigend de vuist ophief.

De jongen schoot als een aal onder zijn arm door en verdween in de richting van het atelier, terwijl Jacobs zijn schreden richtte naar wat hij de directie-kamer noemde, maar wat inderdaad een armelijk, klein kantoorje was, waar een armzalige lessenaar, een wrakke kast met eenige kantoorboeken, doozen met films,

albums met kiekeken en reclame-materiaal en eenige stoelen stonden.

Toen hij binnentrad stond er een man langzaam van zijn stoel op, waarop hij gezeten had, die het allereerst opviel door zijn groote lengte.

Hij had een geheel gladgeschoren lichtgebruind gelaat, waarin een groote haviksneus stond, die door twee donkerbruine oogen geflankeerd was.

Zijn haar was glanzend en zwart en met de grootste zorg gekamd en geschuierd.

De bezoeker, die, ondanks zijn gladgeschoren gelaat aanstonds den vreemdeling verried, was met den grootsten smaak gekleed.

Hij droeg een lichtgrijs, geruit jaquetcostuum, witte slobkousen en buitengewoon fijn linnengoed.

In zijn das schitterde een kleine kostbare diamant en aan twee zijner vingers glansden twee ringen van groote waarde.

Jacobs had dit alles met een oogwenk gezien, terwijl hij met een onderzoekenden blik den bezoeker opnam en hem met een gebaar zwijgend uitnoodigde weder plaats te nemen.

Hij voelde zijn verbazing steeds toenemen, maar hij was een te goed en te sluw zakenman, om dit door uiterlijke kenteekenen te verraden.

De bezoeker had op zijn beurt den directeur scherp opgenomen en het onderzoek scheen hem te bevredigen.

Hij speelde wat met zijn lichtgrijze handschoenen, die hij losjes in de hand hield, beschouwde aandachtig zijn nagels en begon toen langzaam te spreken, met een accent dat aanstonds het doorslaand bewijs opleverde, dat hij niet aan de oevers van de Theems geboren was.

— Ik heb immers het genoegen met mijnheer Godfrey Jacobs te spreken?

— Die ben ik, mijnheer! Mag ik weten met wien ik de eer heb?

— O, dat doet er weinig toe! antwoordde de vreemdeling, terwijl er een glimlach om zijn dunne lippen verscheen. Maar als ge mij volstrekt een naam wilt geven, noem mij dan b.v. Black of Green!

De directeur trok zijn wenkbrauwen hoog op, wilde iets zeggen, maar slikte zijn woorden weer in.

Zonder voor het overige van houding te veranderen, en den bezoeker aandachtig opnemend, tastte hij met zijn vleeschige handen achter zich, en trok een kistie

sigaren naar zich toe, dat daar blijkbaar stond ten behoeve van de klanten en afnemers, filmverhuurders en bioscoop-exploitanten.

Hij hield den bezoeker het geopende kistje voor, maar deze zeide met een afwijzend gebaar:

— Ik ben u zeer verplicht, mijnheer Jacobs, maar ik rook zelden of nooit sigaren, met uw welnemen zal ik liever een sigaret opsteken.

Hij stak de hand in zijn binnenzak en haalde er een sierlijken gouden sigarettenkoker uit.

Jacobs zag het fraaie voorwerpje maar een oogenblik, maar toch lang genoeg om te kunnen waarnemen dat er een met blauw en rood emaille versierd wapen in gegraveerd was.

Het volgende oogenblik kronkelde de rook van een heerlijke Egyptische sigaret in het vertrek omhoog.

De bezoeker volgde even de lichtgrijze rookpluim, en ging toen voort:

— Mijn bezoek zal u wellicht eenigszins verbazen, maar aanstonds zal u de reden, althans voor zoover ik dat noodig acht, wel duidelijk wezen!

De vreemdeling sprak met een lichten neusklank, maar vooral met een zekere aanmatiging, die Jacobs niet weinig verraste en hem ook eenigszins van zijn stuk bracht.

Hij nam zich voor, op zijn hoede te zijn, en zich niet bloot te geven, terwijl hij zich tevens in stilte afvroeg, wat toch wel de reden kon zijn van dit bezoek.

— Het is uw beroep om films op te nemen, nietwaar? vervolgde de vreemdeling, dien wij voorloopig, op zijn eigen verzoek, Green zullen noemen.

— Ze op te nemen, mijnheer, en ze te verkoopen! merkte Jacobs grijnzend op.

— Inderdaad — gij hebt gelijk, mijnheer — dat vergat ik! voegde Green met een fijn lachje er aan toe. Ik denk zelfs dat voor u de hoofdzaak niet ligt in het opnemen, doch in het verkoopen, nietwaar?

— Dat hebt gij goed geraden, mijnheer, — ik wil van mijn hart geen moordkuil maken.

— En — verkoopt gij nogal wat films?

— Ik heb niet te klagen! antwoordde Jacobs, die er hoe langer hoe minder van begon te begrijpen.

— Hoeveel levert u een film gemiddeld wel op? Jacobs keek zijn bezoeker met wijd opengesperde oogen aan.

— Ho, ho, mijnheer, dat gaat wel wat te ver! riep

hij uit. Denkt gij dat ik u mijn zakengeheimen zal verklappen?

— Dat is waar, — dat had ik moeten bedenken! Meen echter niet dat ik onbescheiden wil zijn, en u wil trachten uit te hooren! Ik deed die vraag, omdat de beantwoording daarvan voor mij wellicht een richtsnoer zou kunnen zijn bij het doen van een voorstel, dat u misschien groot voordeel zou kunnen opleveren.

Jacobs had aandachtig toegeluisterd.

Hij was als een jachthond die zich verbeeldt dat hij wild ruikt.

Hij trok zijn stoel wat dichterbij dien van zijn bezoeker, keek hem recht in het gelaat en vroeg toen:

— Gij zegt — gij wilt mij een voorstel doen?

— Dat wil ik inderdaad.

Green scheen even over zijn woorden na te denken en hernam toen:

— Behalve uwe blijspelen en drama's, die u door film-auteurs geleverd worden, neemt gij zeker ook nog wel actualiteiten op?

— Neen, mijnheer — daaraan doe ik niet. Dat is het werk van Pathé, Gaumont en Eclair, die er speciaal op zijn ingericht!

— Maar desverlangd zoudt gij het toch wel kunnen doen?

Dat spreekt vanzelf, mijnheer, antwoordde Jacobs haastig. Ik geloof dat ik u begin te begrijpen! U wenscht zeker dat ik een bruiloftspartij, een doopplechtigheid of iets dergelijks kom opnemen.

— Neen, mijnheer, niets van dat al! Ik wensch dat gij slechts twee personen voor mij opneemt. Laat ik er dadelijk aan toe voegen, dat die twee personen, althans een er van, van de opname volstrekt niets mogen weten!

Het was een oogenblik doodstil in het vertrek.

De film-directeur kreeg, wat men noemt „wind in het zeil”.

Hij begon ergens lucht van te krijgen, en hij luisterde met al zijn vermogens, terwijl hij Green met zijn flitse oogen als het ware trachtte te doorboren.

Toen zei hij langzaam:

— Wel, — het is niet zoo gemakkelijk, maar het zal wel gaan! Gij begrijpt echter — zoiets is niet goedkoop! Gij moet wel inzien, dat..... de bezoeker viel hem met een afwerend handgebaar in de rede.

— Ik begrijp volkomen wat gij mij wilt zeggen,

mijnheer Jacobs! De film is duur tegenwoordig, gij moet veel van uw kostbaren tijd ter beschikking stellen — kortom — gij moet hiervoor behoorlijk gehonoreerd worden! Wat dunkt u van duizend pond sterling?

Het had weinig gescheeld of de film-directeur was met stoel en al onderste boven gerold.

Het bedrag leek hem zoo buitensporig hoog, dat hij een oogenblik meende, door zijn bezoeker voor de mal te worden gehouden.

Maar een blik op diens effen, onbewogen gelaat deed hem spoedig inzien, dat hij in vollen ernst sprak, en dat hier een fortuintje als het ware voor het oprapen lag.

Hij herstelde zich zoo goed mogelijk en zeide met een zoetsappig grijnslachje:

— Wij begrijpen elkaar dus goed? Gij betaalt mij duizend pond sterling?

— Duizend pond sterling!

— Contant?

— Contant!

— Hoelang moet de film zijn?

— Als hij vijf of tien minuten duurt is het ruimschoots voldoende!

— Dat zou dan een meter of twintig zijn, rekende Jacobs snel uit.

— Gij geeft mij de plaats en den tijd op, waar de bewuste personen verschijnen?

— Dat spreekt vanzelf!

— En ik krijg ook een beschrijving van u, zoodat een vergissing onmogelijk is?

— Ook dat beloof ik u! Trouwens — gij kent een der personen in kwestie zeer goed!

— Wat zegt gij? Wie is het dan?

— Miss Ellen Mayflower, uw eerste artiste!

Dit was de tweede slag, dien de film-directeur te verduren kreeg.

De zaak nam daar eensklaps een onverwachte wending.

Hij wilde er het zijne van hebben!

— Wij zeggen dus, dat ik toesla, zoo begon hij. Maar dan zult gij van uw kant wel zoo goed zijn, bij deze te verklaren.....

— Ik verklaar volstrekt niets, mijn waarde heer! Gij kunt het aannemen of gij kunt het verwerpen. Verwerpt gij het dan zijt gij duizend pond sterling onher-

roepelijk kwijt, neemt gij het daarentegen aan, dan verbindt gij u ook geen vragen te stellen en eenvoudig te doen, wat men u opdraagt.

Een oogenblik scheen Jacobs in tweestrijd te zijn.

De zaak was hem volkomen raadselachtig, maar een ding was zeker — met zeer weinig moeite zou hij een aanzienlijk bedrag kunnen verdienen, meer dan genoeg om zich twee uitstekende lichtbakken aan te schaffen, en nog een flink bedrag over te houden tot het aanbrenge van eenige verbeteringen in zijn fabriek.

Hij bedacht zich dan ook niet lang.

Hij stak den bezoeker de hand toe en riep uit:

— Top! Ik neem het aan — onvoorwaardelijk!

Maar Green scheen de toegestoken hand in het geheel niet te zien.

Hij stond op, nam zijn hoed, klemde zijn monocle in het oog en hernam afgemeten:

— Dat doet mij genoegen, mijnheer Jacobs. Ik zou het anders aan een ander hebben moeten vragen. Ik ben het eerst naar u gekomen, omdat men mij u had aangewezen, als iemand die bij dergelijke aangelegenheden wel geen vragen zal stellen.

— Dat doe ik ook niet, mijnheer Green, zeide Jacobs haastig. Ik krijg zeker nader bericht van u, waar ik mij moet vervoegen, en wanneer?

— Ja, — waarschijnlijk kom ik u dat zelf melden, en anders komt namens mij een vertrouwd persoon.

— Kan ik Ellen van de zaak op de hoogte stellen?

— Onder geen beding! antwoordde de vreemdeling nadrukkelijk. Niet dan nadat ik u daartoe verlof geef. Waarschijnlijk zal ik zelf haar wel inlichten!

— Zooals gij wilt, mijnheer! zeide de directeur onderdanig. Ik schik mij geheel en al naar uw wenschen!

— Dat zou ik u ook aanraden, mijn waarde heer, hernam de vreemde bezoeker op koelen toon, want het is uw voordeel!

De bezoeker had nu zijn parelgrijze handschoenen weder aantrokken en zijn wandelstokje ter hand genomen.

Hij knikte Jacobs genadig toe, en verliet toen het vertrek, uitgeleid door den buigenden en grijnzenden directeur.

Toen hij de deur opende, die naar de straat leidde en die slechts des nachts op slot was, werd deze reeds van buiten geopend, om doortocht te verlenen aan een man van slanken lichaamsbouw en keurig gekleed.

De beide heeren waren bijna tegen elkander aangebotst, en keken elkander even aan onder het uitspreken van een zacht gemompelde verontschuldiging.

De deur viel weder dicht, toegerokken door een zwaar gewicht, dat aan een uitgerafeld touw was bevestigd.

De man die zooeven was binnentreden was John Raffles, bijgenaamd de Grootte Onbekende.

HOOFDSTUK III.

Raffles doet een mededeeling.

Het was op den middag van denzelfden dag, omstreeks vijf uur.

Charly Brand, de secretaris van Lord William Aberdeen, zat in de rookkamer van de prachtige villa van Zijne Lordschap aan de Regentstreet en verdreef den tijd met het bladeren in een sporttijdschrift.

Hij was in een gemakkelijken stoel gezeten, die dicht bij een der wijdopengeslagen ramen was geschoven, welke over het prachtige park uitzagen, dat zich achter de villa uitstreekte.

Naast hem stond een klein tafeltje, waarop zich doozen met sigaren en sigaretten bevonden.

Van tijd tot tijd wierp hij een blik op zijn horloge.

— Hij blijft lang weg, mompelde hij in zichzelf.

Maar nauwelijks had hij deze woorden gezegd, of de deur ging open, en John Raffles, de bewoner van het prachtige heerenhuis, dien alle Londenaren kenden als Lord Aberdeen, den grooten philanthroop, trad het vertrek binnen.

Charly stond op en stak hem vroolijk de hand toe.

— Het verheugt mij dat je weder terug bent — om de waarheid te zeggen, begon ik mij wat te vervelen!

Raffles had een sigaret uit een der kistjes genomen en stak ze aan.

— Ik geloof niet dat jij de aangewezen persoon zal zijn om op een onbewoond eiland te stranden, mijn jongen! zeide hij glimlachend.

— Dat ben ik volmaakt met je eens! Ik geloof echter dat ik mij er uitstekend in zou schikken, als ik jou tot gezelschap kreeg!

— Mij alleen? vervolgde Raffles spottend. Ik geloof dat het onderwerp van ons gesprek eerder uitgeput zou raken dan je wel denkt!

— O neen! nooit! Daar ben ik zeker van. Ik geloof dat alle wijsheid in je is gevaren, en dat ik jarenlang naar je zou kunnen luisteren, voordat ik alles zou weten wat jij weet!

Raffles haalde de schouders op.

— En toch heeft het werkelijk niet veel te beteekenen in vergelijking met de kennis der menschheid! Wij zullen hier echter niet over kibbelen. Ik wil je liever iets mededeelen van een kleine ontmoeting, welke ik zoeven gehad heb.

— Waar ben je geweest?

— Naar onzen vriend Jacobs! Hij heeft een paar zeer goede krachten onder zijn personeel, die eigenlijk beter verdienen, dan in dienst te blijven bij dien ouden schavuit met zijn doggen-gezicht. Ik had wat te repareren aan ons projectie-toestel, en omdat ik daar toch in de buurt was, besloot ik er even binnen te loopen. En ik geef je te raden, wien ik op den drempel van de deur bijna tegen het lijf liep!

Charly's gelaat kreeg een verschrikte uitdrukking.

— Professor Nicholson, de Vorst der Duisternis, toch niet?

— O neen, antwoordde Raffles lachend, onze vijand was het niet! Neen, het was iemand dien je hier waarschijnlijk in het geheel niet zou hebben verwacht. Ik zal je maar niet langer in onzekerheid laten — het was Graaf Karl von Solm—Reifferscheidt, Kamerheer van Keizer Frans Jozef!

Charly keek Raffles verwonderd aan.

— Karl von Solm? herhaalde hij hoofdschuddend. Nooit van gehoord!

— Kom, kom, herinner je maar eens! Te Weenen ben je met hem in gezelschap geweest, dat weet ik zeker, tijdens één onzer aangenaamste avonturen!

Charly sloeg zich voor het hoofd en riep uit:

— Ja, ja! Nu herinner ik het mij, geloof ik! Een zeer lange jongen met een arrogant gezicht, en die, daar ben ik zeker van, met zijn monocle in zijn oog ging slapen. Hij had een fijn blond snorretje, dat de bewondering opwekte van alle hofdames, jong en oud,

en hij stond bekend als een van de stoutmoedigste heerenrijders!

— Die beschrijving is tamelijk juist, hernam Raffles glimlachend, uitgezonderd wat het snorretje betreft, want dat heeft hij afgeschoren!

— Ongeloofelijk, riep Charly uit. Het was zijn trotsch!

— Dat heb ik ook altijd gemeend, tot op heden! Misschien wil hij zich een weinig verengelschen. En ik moet zeggen, dat het hem niet eens zoo kwaad staat!

— En kwam die schatrijke Oostenrijker van den hoogsten adel, die boezemvriend van Aartshertog Karl uit die derde-rangs-filmfabriek? vroeg Charly verbaasd.

— Zooals ik je zeg! Ik moet zeggen, dat het mij ook een weinig verraste. Maar een kwartiertje later meende ik al wat wijzer te zijn.

→ Hoezoo?

— Wel, ik kwam in de buurt van het atelier, waar men juist bezig was een hartverscheurend drama te filmen, en daar zag ik een schoone jeugdige tooneelster die het bezek van Karl von Solm, zoo niet verklaarbaar, dan toch reeds heel wat begrijpelijker maakte.

— Maar het blijft toch wel heel vreemd, dat een jonge man van den Oostenrijkschen adel naar Londen komt om daar een schoone vriendin te zoeken! Mij dunkt dat hij die te Weenen toch ook wel kan vinden.

— Ongetwijfeld! Maar ik ben er nog niet — een kwartier daarna was ik al weder wat wijzer. Want Jacobs achtte het noodig, mij aan de schoone filmdiva voor te stellen, en toen bleek het spoedig, dat wij elkaar bij een vroegere gelegenheid, — ik geloof op een of ander tuinfeest, waar zij optrad, vluchtig hadden leeren kennen, en eenige woorden met elkander hadden gewisseld.

— En je hebt opnieuw met haar gesproken?

— Ja. Ik maakte heel in de verte eenige opmerkingen over Graaf Karl von Solm, maar het bleek mij reeds aanstonds, dat zij den jongen man in het geheel niet kende, ja zelfs zijn naam nooit had gehoord. Nu is nieuwsgierigheid een mijner grootste ondeugden zooals je weet. Ik ging naar den ouden Jacobs en trachtte dien zoowat uit te hooren, maar dat wilde niet erg gelukken.

— Heb je den naam van den Graaf genoemd?

— Neen. Ik weet niet wat mij bewoog om dien te verzwijgen maar ik deed het. En wat bleek mij, toen de oude schavuit zich een oogenblik versprak, en den naam noemde van den man, dien ik bijna op zijn grafelijke teenen had getrapt? Dat hij zich Green had laten noemen!

— Dus hij reist incognito?

— Dat schijnt wel — en nog wel onder een Engelsch incognito.

Raffles deed een langen haal aan zijn sigaret en vervolgde:

— Dat alles verbaasde mij een weinig. Hier was iets geheimzinnigs gaande, dat ik wel eens had willen doorgronden!

— Maar het is toch duidelijk, dat de Graaf daar voor de film-artiste kwam. Ik kan er niets geheimzinnigs in zien.

— Ik geloof niet dat hij speciaal voor haar kwam — tenminste niet in dien zin, waaraan jij denkt! hernam Raffles langzaam. Maar laat ik eerst even mijn verhaal uitvertellen.

— Ik luister met aandacht.

— Toen ik vertrok uit de film-fabriek, riep ik een auto aan, die mij spoedig tot in de city bracht. Dicht bij Piccadilly-circus verliet ik de auto en juist op dat oogenblik zag ik hoe onze vriend Graaf von Solm de trappen besteeg van het Hotel Continental. Ik liet hem kalm naar binnen gaan, besteeg op mijn beurt de treden, slenterde de loge van den portier eens binnen, en was spoedig te weten gekomen, dat onze Oostenrijker, die nauw geparenteerd is aan het Habsburgsche vorstenhuis, daar logeert.

— Geheel alleen?

— Geheel alleen!

— Wat zou hij hier komen uitvoeren?

— Dat weet ik niet, ik heb er zelfs geen flauw vermoeden van, maar ik denk dat het in verband staat met Ellen Mayflower, de mooie film-artiste.

Hij wachtte even, als in gedachten verzonken, en vervolgde toen op gedempten toon:

— Misschien brengt een toeval er ons wel achter!

— Wat meen je? vroeg Charly verbaasd.

— Ik meen, dat ik eenigen tijd in de onmiddellijke nabijheid van Graaf von Solm zal zijn.

— Waarom?

— Omdat ik een kamer naast hem wil gaan betrekken.

— Heb ik je goed verstaan? Waartoe dient dat? vroeg Charly verwonderd uit.

— Dat zul je spoedig genoeg vernemen! Graaf von Solm is een buitengewoon rijk heerschap, en het is bekend, dat hij steeds, waar hij ook gaat, een gansche lading van de prachtigste juweelen overal medesleept. Allicht zal er gelegenheid zijn hem van een en ander te ontdoen, en dan tevens de reden te ontdekken — wie weet welk een belangrijke reden — die hem naar Londen voert, waar hij een film-directeur van den zooveelsten rang den eersten den besten Engelschen naam opgeeft.

— Logeert hij ook onder dien naam in het Hotel Continental?

— Neen, en dat maakt de zaak er nog vreemder op!

De beide vrienden bleven even zwijgend en in gepeins tegenover elkaar zitten. Toen hernam Charly op vragenden toon:

— Misschien moest hij wel iets koopen, dat met de cinematografie in verband staat — film, een toestel, of iets dergelijks!

— Maar beste jongen — dan gaat zulk een schatrijk man, die even gemakkelijk honderdduizend kronen wegschenkt, als jij een shilling, toch niet naar een achterbuurt, maar naar den besten leverancier van dergelijke dingen, die er te krijgen is. Die zaken zijn toch in zijn land ook te krijgen!

— Ja, dat is zoo — dan geef ik het op! Misschien is het van geen belang.

— Misschien ook wel! Hoe het zij, ik zou wel eens willen weten, wat onze man daar kwam uitvoeren!

— Het zal niet zoo gemakkelijk zijn, om daar achter te komen, meende Charly.

— Toch wel! Als wij het maar handig aanleggen! Om te beginnen is het noodzakelijk, dat wij in het hotel Continental gaan logeeren!

— Je wilt me dus mede hebben?

— Als je er tenminste plezier in hebt!

— Maar dat spreekt toch immers vanzelf! Kan er een groter genoegen bestaan dan de overtollige juweelen af te nemen van een zoo hoog geplaatst persoon, en nog wel een Oostenrijker? Je kunt op mij rekenen, Edward!

— Dat wist ik wel! Laten wij dan maar spoedig alles voor onze kleine onderneming in gereedheid brengen.

Met zijn gewone voortvarendheid had Raffles snel al het noodige verricht, en reeds eenige uren later meldden zich twee reizigers in het hotel aan het Picadilly-circus aan, die zich in het vreemdelingenregister lieten inschrijven als Jerome Hood uit Chicago, varkensfokker van beroep en zijn secretaris Francis Flake.

Zij zagen zich twee ineenlopende kamers aangewezen, dicht in de buurt van de serie-vertrekken van Karl von Solm-Reifferscheidt, maar naar den zin van Raffles toch nog te ver verwijderd.

Hij had zooveel aanmerkingen, en wist zoo lang te vragen en te praten, dat hij ten slotte een kamer wist te krijgen, die naast het werkvertrek van den Oostenrijkschen Graaf was gelegen.

De voorbereidende maatregelen waren aldus getroffen.

Het kwam er nu nog slechts op aan, de gewoonten van den grafelijken vreemdeling te leeren kennen, en het overige zou voor de twee vrienden niet zoo moeilijk meer zijn.

Zij dineerden in de groote eetzaal, fonkelend van kristal, spiegels en verguldsel, en kwamen tot de ontdekking dat Graaf Karl von Solm of op zijn kamer of buiten het hotel dineerde.

Voorzichtig navragen bracht hen tot de wetenschap, dat de Graaf zijn maaltijden op zijn kamer placht te gebruiken.

Zij vernamen zoo ook, dat hij pas den vorigen dag was aangekomen, en dat hij zich weinig met de overige gasten bemoeiden.

Hij zat uren achtereen in de leeszaal, meestal verdiept in de lectuur van eenige buitenlandsche sportbladen.

Voorts had hij de gewoonte zeer veel te telefoneeren en ook tal van telegrammen te verzenden.

Het was niet zonder verbazing, dat Raffles en Charly dit alles vernamen.

En de Groote Onbekende kwam tot het besluit, dat de Oostenrijksche graaf zich te Londen bevond, met een zeer bijzondere zending, welks aard hij hoe langer hoe meer verlangde te doorgronden.

HOOFDSTUK IV.

Raffles meent eenig licht te zien.

Den volgenden dag, na het ontbijt in de gemeenschappelijke eetzaal te hebben genuttigd, waarin de jonge graaf ook nu niet te zien was, begaven de beide vrienden zich naar de leeszaal, van welks ramen men niet alleen het beroemde Londensche plein, maar ook den ingang van het hotel kon overzien.

Het duurde niet lang of Graaf von Solm trad op zijn beurt het vertrek binnen.

Hij sloeg nauwelijks acht op de twee typische Amerikanen, en nam plaats aan de groote leestafel, waar hij spoedig verdiept was in de lectuur van een sportblad.

Zoo verstreek een uur.

De Oostenrijksche Graaf nam het eene blad na het andere.

Maar Raffles en Charly waren even geduldig als katten.

Zij bleven kalm zitten waar zij waren, vast besloten om den vreemdeling niet uit het oog te verliezen.

En eindelijk zou hun geduld worden beloond.

Het was bijna half twaalf in den morgen, toen de Oostenrijksche Graaf opstond, zich eens goed uitrekte, zijn jas, welke hij aan een kapstok had opgehangen, over den arm wierp, zijn strooien hoed opzette, en de leeskamer verliet.

Enkele oogenblikken later verscheen hij bovenaan het terras van het hotel.

Hij stond daar stil, zwaaide wat met zijn rietje heen en weer, raadpleegde zijn horloge, keek besluiteloos om zich heen en wenkte toen een der talloze auto's, die op eenigen afstand op een vrachtje wachtten.

De voorste chauffeur in de rij kwam aanrijden.

Raffles en Charly lieten geen oogenblik verloren gaan.

Zij verlieten haastig hun plaats, grepen in allerijl hun hoed en kwamen juist op tijd buiten, om te zien hoe de Graaf in de auto stapte.

Haastig snelden zij op een der andere huurauto's toe, en Raffles riep tot den chauffeur:

— Die huurauto daarginds achterna! Niet trachten in te halen, maar kalm volgen! Een goede fooi als je je werk bekwaam verricht!

De chauffeur tikte aan zijn pet, de beide vrienden sprongen in den wagen en de auto reed weg.

Door het drukke gewoel van de wereldstad reden de beide auto's, op een afstand van ongeveer dertig meter, gedurende een half uur achter elkander.

Het was prachtig weder, en de kappen van de huurauto's waren dus neergeslagen.

Eindelijk bereikten het wild en de jagers Hyde park, hetwelk zij door den Marble Arch binnenreden.

Het was juist op het oogenblik, dat de drukte van rijtuigen, automobielen, amazones en ruiters er het grootst was.

Onophoudelijk dreunde de grond van Rotten Row, den wereldberoemden rijweg, onder de wielen en de hoeven der paarden.

Op den breeden wandelweg bewogen zich vele voetgangers in de schaduw van de prachtige buitengewoon dikke kastanjeboomen.

Raffles en Charly hadden de achtervolgde huurauto geen oogenblik uit het oog verloren.

Zij zagen hoe Graaf von Solm plotseling met een driftig gebaar tegen de voorruit klopte.

De chauffeur keek achterom, en de Oostenrijksche Graaf scheen eenige woorden met hem te wisselen.

De auto stond stil, Karl von Solm stapte eruit, en verwijderde zich snel in de richting van een der dikke kastanjeboomen, die langs den wandelweg geplaatst waren.

Raffles en Charly hadden dit alles met groote aandacht gevolgd.

Zij zagen hoe de Graaf den boom bereikt had.

— Het lijkt waarachtig wel of hij zich ergens voor verbergt, mompelde Raffles.

— Dat vind ik ook! Zie, hij werpt van tijd tot tijd een snellen blik om den boom, en trekt dan vlug zijn hoofd weer terug! Waan zou hij toch naar kijken?

— Joost mag het weten! Hij heeft zijn auto laten wachten en is zeker van plan er straks weder gebruik van te maken!

Inmiddels was de auto waarin de beide gewaande Amerikanen zaten langzaam doorgereden.

Maar plotseling greep Raffles Charly bij den arm.

— Dat begint er aardig uit te zien mijn jongen, fluisterde hij glimlachend. Ik geloof dat wij hier een aardig politiek intrigetje op het spoor zijn!

— Een politieke intrige? herhaalde Charly verbluft. Hoe kom je daar zoo plotseling bij?

— Dat zal je spoedig genoeg merken! Zie maar eens wie daar aankomt! Neen — je kijkt verkeerd — daar ginds, die bevallige amazone op dien schimmel, en naast haar dat slanke jonge mensch met zijn donkere heerschzuchtige oogen en zijn grijze rijcostuum op dien prachtige goudvos!

Charly keek in de aangewezen richting.

— Maar drommel, dat is Ellen Mayflower! riep hij uit.

— Juist Charly, het is de schoone film-artiste!

— En wie is die jongeling, nog bijna een knaap, aan haar zijde, dien zij zoo verliefd aankijkt?

— Herken je hem dan niet?

— Op mijn woord niet!

— Dan zal ik je wel even op de hoogte brengen! Die jonge man is Aartshertog Maximiliaan, de zoon van Aartshertog Otto, die een broeder is van Keizer Frans Jozef!

— Dus een neef van den heerscher over de Oostenrijksche Dubbelmonarchie?

— Een bloedeigen neef!

— Mijn hemel, wat voert die hier uit?

— Reizen en wijs worden, mijn jongen! antwoordde Raffles glimlachend.

— Dan schijnt hij van het wijs worden een eigenaardige opvatting te hebben, merkte Charly op. Hij schijnt het te doen door het gezelschap te zoeken van mooie actrices! Zij lijkt hem wel met haar oogen te willen verslinden! Hoe oud zou die jongen zoowat zijn?

— Twintig jaar!

— Hoe weet je dat zoo precies?

— O, ik heb de heele Almanach de Gotha wel zoo ongeveer in mijn hoofd! Maar let liever eens op onzen Graaf Karl von Solm!

Inderdaad was het gedrag van den Oostenrijkschen Graaf voor degenen die deze kleine comédie volgden, wel de moeite van het opmerken waard.

Naarmate het jonge paar voetstaps kwam aanrijden draaide hij om den boom heen, zoodat hij juist aan den anderen kant stond, toen zij voorbij waren gereden.

Toen pas kwam hij te voorschijn, keek hen eenigen tijd na, stapte langzaam weder op zijn auto toe, zeide iets tot den chauffeur, en reed weg.

Charly wierp Raffles een vragenden blik toe.

— Wat moet dat nu voorstellen? vroeg hij. Een naïverig minnaar?

— Dat geloof ik haast niet! Ik heb goed op het gelaat van Karl von Solm gelet, en dat zag er volstrekt niet uit als dat van een bloeddorstig medeminaar! Wel heb ik er spot en leedvermaak op gelezen!

Nog onder het spreken was hij uit de auto gestapt.

— Als je het goed vindt zullen wij nu maar loopen, en de auto wegzenden!

— Ik vind het uitstekend, zeide Charly.

Raffles betaalde den chauffeur, gaf den man een ruime fooi, en het volgende oogenblik hadden de beide vrienden zich onder de menigte gemengd.

Zij liepen langzaam voort, geruimen tijd zwijgend, maar ten slotte vroeg Charly:

— Zouden die twee jongelieden elkander reeds lang kennen?

— Dien indruk zou men tenminste wel krijgen, als men goed op haar gelaat let, antwoordde Raffles. en zijn toon klonk zoo ernstig, dat Charly hem verweerd aankeek.

— Vergis ik mij, of is er wel eens gemompeld dat die jonge Max met zijn heerschzuchtig gelaat aanspreken doet gelden op den keizerstroon?

— Dat is inderdaad zoo! Waaraan hij die aanspreken ontleent is echter niet duidelijk, want het spreekt vanzelf, dat zijn broeder Karl, de oudste zoon van Aartshertog Otto, nu Aartshertog Ferdinand te Serajewo onder moordenaarshanden is gevallen, den troon van Oostenrijk zal beklimmen.

— Toch ziet die jonge man er wel naar uit, of hij zijn aanspraken, gegrond of niet, zal willen doorzetten!

— Dat geef ik je toe! Hij ziet er veel arroganter uit dan de meeste Habsburgers, die meestal iets verwijfde over zich gehad hebben.

— En zou er nu verband bestaan tusschen zijn aanwezigheid hier en die van Graaf von Solm?

— Dat is dunkt mij niet twijfelachtig! Er wordt hier iets ten tooneele gevoerd, ik vermoed een valstrik, waarin Ellen Mayflower, waarschijnlijk ondanks zich zelve, een rol vervult! Heb je wel gezien, hoeveel moeite von Solm deed, dat hij niet werd ontdekt?

— Zeker. Er was hem blijkbaar veel aan gelegen om zich verborgen te houden! Nu wordt het ook heel wat duidelijker, waarom hij den ganschen dag in zijn hotel zit! Waarschijnlijk wil hij de kans dat hij herkend wordt, zoo gering mogelijk maken! Maar wat zou hij toch van Aartshertog Maximiliaan willen?

— Daarnaast kunnen wij slechts gissen! Maar toch meen ik reeds eenig licht te zien! Het is je bekend dat Graaf von Solm een boezemvriend is van den troonopvolger, den jongen aartshertog Karl. Evenzeer zal het je wel bekend zijn dat de jonge Maximiliaan verloofd is met een zuster van Aartshertog Jozef-Ferdinand van Toscane, zooals je weet de niet regeerende zijlinie van het Habsburgsche Huis.

— De dochter van Alice van Toscane?

— Dezelfde! Nu is het een bekend feit, tenminste in welingelichte kringen, dat Alice, de moeder van Agnes, met wie Maximiliaan verloofd is, een buitengewoon grooten aanhang heeft, en zeer veel invloed uitoefent op een zekere coterie die gaarne Aartshertog Karl terzijde zou schuiven en in zijn plaats zijn jongeren broeder aan het bewind zou zien!

— Maar dat is toch onzinnig! riep Charly uit.

— Beste jongen — in dergelijke aangelegenheden is niets onzinnig! Het is in de geschiedenis herhaaldelijk voorgekomen, dat door toedoen van een intelligente, doortastende vrouw, die een bepaald doel nastreeft, de wettige troonopvolger met de kous op den kop heenging, en het veld ruimde voor iemand waarop men in het geheel niet gerekend had! Als je een voorbeeld uit de laatste eeuw wilt, dan behoef ik je slechts te herinneren aan den Spaanschen successie-oorlog, waaruit de noodlottige worsteling van 1870 is voortgevloeid!

— Maar, Ellen dan? Zou zij weten wie haar minnaar is?

— Dat komt mij als zeer onwaarschijnlijk voor. Ik denk veeleer dat hij haar als het ware incognito liefheeft. Je begrijpt immers wel, dat het zijn positie ten eerste zou compromitteeren, ja, zijn aanspraken op den troon volkomen illusoir zou maken, als hij zich, verloofd zijnde, met een film-artiste afgaf!

— Geloofst hij hier dan niet te zullen worden bespied?

— Wie zou hem bespieden? Wie kent hem hier? En bovendien — wie bewijst dat de beide jongelieden in teedere relatie met elkander staan?

Plotseling slaakte hij een zachten kreet.

— Ik geloof dat het mij al wat duidelijker begint te worden! Ik meen dat ik begin in te zien, wat Karl von Solm daar bij onzen vriend Godfrey Jacobs is komen uitvoeren!

— Ik ben er zeer benieuwd naar.

— Luister dan eens naar mijn lezing, Charly. Maximiliaan maakt zich onmogelijk als hij zich in het publiek compromitteert, waardoor zijn kansen op den troon zeer aanzienlijk verminderen, en hij zich zeker den steun ziet ontvallen van zijn aanstaande schoonmoeder. Er moet den Aartshertog dus veel aan gelegen zijn, deze compromittatie openlijk te doen constateeren. Welnu — wat kan daartoe beter geschikt zijn dan de film die desnoods onder millioenen oogen is te brengen?

— Je hebt zoowaar gelijk! Dat is zeer wel mogelijk, riep Charly opgewonden uit. Maar dat is een gemeene streek!

— Heel erg ridderlijk is het zeker niet — maar in de liefde zoowel als in de politiek worden alle middelen geoorloofd geacht.

— Maar zou Ellen dan niet in het complot zijn?

— Dat geloof ik niet. Het is duidelijk te merken, dat zij oprecht en smoorlijk verliefd is op den jongen Aartshertog.

— Maar dan is het ook van hem lafhartig, om het arme meisje te bedriegen, terwijl hij toch zeer goed weet, dat hij haar, al was het maar om zijn heerszuchtige plannen te bevredigen, onmogelijk kan trouwen.

— Ik ben het volkomen met je eens. Zij kan voor hem niet meer dan een tijdverdrijf zijn, dat hij weg zal werpen, zooals hij een paar oude handschoenen

wegwerpt, zoodra hij naar zijn land terugkeert. En ik ben dan ook vast voornemens, die beide Oostenrijksche jongelieden, waarvan de een den ander achterna zit, als een windhond een konijn, een poets te bakken die hun zal heugen.

— Hoe denk je dat te doen?

— Dat is van later zorg. Ik moet eerst zeker weten, wat er tusschen Jacobs en Graaf von Solm overeen gekomen is.

— Moet dat arme meisje niet gewaarschuwd worden?

— Als het zoover is, zullen wij dat zeker niet nala-

ten, reken daar op. Zij mag een film-artiste zijn, maar zij is er toch te goed voor om door zoo'n vreemden snoeshaan te worden bedrogen.

Geruimen tijd liepen de beide vrienden zwijgend voort, ieder in zijn eigen gedachten verzonken.

Maar toen zij het hotel Continental weder bijna genaderd waren, riep Raffles op gedempten toon:

— Ik ben voornemens in deze kleine comédie een rol mede te spelen, al is het dan ook achter de schermen, een rol, waaraan de beide Oostenrijkers, de bedrieger en de intrigant, nog lang zullen denken.

HOOFDSTUK V.

Voorbereidende maatregelen.

Nog dienzelfden dag, nauwelijks een uur later, begon Raffles zijn plannen uit te werken.

Hij droeg Charly op den Oostenrijkschen Graaf in het oog te houden, zoodat deze niets zou kunnen doen, zonder dat de beide vrienden het wisten, en begaf zich daarop, in de gedaante van den Amerikaan Jerome Hood, weder naar de filmfabriek.

Hij trad er echter niet binnen, maar stelde zich op eenigen afstand van de deur verdekt op. Hij behoefde niet lang te wachten, want eenige minuten later kwam het personeel naar buiten.

Raffles liet de zes mannen rustig passeeren, maar trad toen op het loopjongetje toe, dat hij kende als een brutalen uitgeslepen rakker.

Hij nam den jongen bij den arm, die hem met zijn zwarte oogen verwonderd maar in het geheel niet bevreesd aanstaarde, en zeide toen op zachten toon:

— Je bent een snuggere jongen, niet waar?

— Jawel mijnheer, ik behoor niet tot de domsten, dat heeft mijn moeder mij altijd gezegd, antwoordde de jongen vrijmoedig.

— Dat heb ik wel gedacht, hernam Raffles. Loop

eens even met mij mee, want misschien kan je die schrandereid wel wat opleveren.

De oogen van den jongen begonnen te schitteren. Hij liep met Raffles mede, die een stille zijstraat inging, en toen opnieuw stilstond.

Hij boog zich zoover mogelijk voorover, en vroeg op zachten toon:

— Zou je wel een pond sterling willen verdienen?

De jongen werd bleek van aandoening en verbazing. Voor een pond sterling moest hij een volle maand werken.

— Natuurlijk wil ik dat, mijnheer, riep hij uit. Als het tenminste niet te moeilijk is wat ik er voor doen moet.

— Volstrekt niet, je hebt alleen je ooren wijd open te zetten, en je oogen goed den kost te geven.

— Dat is al heel gemakkelijk, mijnheer. Zeg mij dan maar gauw wat ik doen moet, antwoordde de jongen gretig.

— Zeg mij eens eerst — houdt je veel van je patroon?

De oogen van den knaap begonnen boosaardig te flikkeren.

— Hij is een beul. Hij trekt mij altijd zoo hard aan mijn ooren, en vaak schopt hij me als ik niet gauw genoeg naar zijn zin loop,

— Het zou je gemoed dus niet bezwaren om hem een poets te spelen?

— In het geheel niet, mijnheer. Integendeel, daar zou ik u mijn heele leven dankbaar voor zijn.

— Zooveel te beter. Luister dan eens.

Raffles wierp een blik om zich heen, ten einde zich te overtuigen dat er niemand in de nabijheid was en vervolgde toen:

— Je hebt vanmorgen immers dien deftig gekleeden heer wel gezien, die met je patroon kwam praten?

— Bedoelt ge Lord William Aberdeen? vroeg de knaap haastig.

— Lord Aberdeen, herhaalde Raffles verbaasd. Dien ken ik in het geheel niet. Neen, ik bedoel een zeer langen heer, een vreemdeling, die hier vanmorgen een bezoek moet hebben gebracht.

— Dien heb ik zelf binnengelaten en aangediend,

— Mooi. zoo. Je zou hem dus aanstonds weer herkennen?

— Dat spreekt vanzelf.

— Dat kon niet mooier. En zeg mij nu eens, kan men op de gang verstaan wat er daarbinnen gesproken wordt?

— Neen, mijnheer, dat zal niet gaan, tenminste als men niet aan het sleutelgat luistert — maar ik weet wel een andere plek, waar men goed kan hooren, vervolgde hij met schitterende oogen.

— Waar is dat?

— Dat zal ik u zeggen, mijnheer. Het kantoortje grenst aan het decor-pakhuis, waarvan het is afgescheiden door een dun houten schot. Het is een oud ding, en hier en daar zijn er kwasten uitgevallen. Als u mij niet verklapt, zal ik u eerlijk zeggen, dat ik daar wel eens meer wat heb afgeluisterd. Ik ging er wel eens heen, om naar de mooie dames te kijken, die bij mijn baas kwamen, om voor de film te spelen.

— Dat treft goed, jongen, hernam Raffles. Welnu, ik geloof dat er door je patroon een gemeene streek wordt beraamd.....

— Dat zou mij van hem niets verwonderen, mijnheer. Hij is een schoft, riep de knaap hartstochtelijk.

— Praat niet zoo hard en laat mij uitspreken, hernam Raffles kortaf. Ik wil dien streek voorkomen, maar daartoe is het noodzakelijk, dat ik weet wat je patroon, mijnheer Jacobs, afspreekt met dien langen vreemdeling.

— Dat zal heel gemakkelijk gaan, mijnheer. Ik moet altijd de deur openmaken en de menschen naar binnen brengen, die mijn baas komen opzoeken.

— Uitstekend. Let dus goed op. Zorg dat je er als de kippen bij bent, wanneer die vreemdeling komt, verberg je in je schuilplaats en zet je beide ooren goed open,

— En dan, mijnheer?

— Dan kom je mij melden wat je vernomen hebt. Als je zelf niet weg kunt, schrijf je het op een stukje papier en laat het door iemand brengen, in een enveloppe. Ik hoop dat ik je vertrouwen kan, jongen?

— Dat kunt u, mijnheer, riep de knaap vol vuur uit. Als een pond sterling niet zoo'n hoop geld was, dan deed ik het graag voor niets, omdat ik zoo'n hekel heb aan dien Jacobs. Waar moet ik de boodschap heen brengen, of laten brengen.

Raffles dacht een oogenblik na en antwoordde toen:

— Geef het briefje af aan den portier van het hotel „Continental” waar die vreemdeling logeert. Maar draag er goed zorg voor, dat hij je niet herkent. Daar bestaat wel niet veel kans op, maar ik moet met alles rekening houden, voegde hij er in zichzelf aan toe.

Hij stak de hand in zijn zak, haalde er een klein zilverstukje uit, liet het in de gretig uitgestoken jongenshand vallen en hernam toen:

— Ik reken op je handigheid, jongen. Je doet er een goed werk mee — dat verzeker ik je.

Hij knikte den jongen nog eens toe, die overgelukkig met zijn opdracht en zijn buit wegholde, en keerde toen weder op zijn weg terug.

Het toeval wilde, dat hij dicht bij Hyde-Park opnieuw het jonge paartje tegen kwam, thans gezeten in een fraaie limoussine.

De auto reed wel snel voorbij, maar toch niet snel genoeg, of Raffles had de schoone film-diva met den Oostenrijkschen kroon-pretendent herkend.

Terwijl hij doorliep zag hij, op ongeveer honderd meter achter de auto, een motorwielrijder die den wagen blijkbaar scheen te volgen.

Hij keek beide voertuigen eenigen tijd na.

Er viel niet aan te twifelen — het motorrijwiel achtervolgde de auto.

— Ik moet zeggen, dat de heeren adspirant-koningen er smakelijke middelen op na houden om tot hun doel te geraken, bromde Raffles voor zich heen, terwijl een verachtelijk lachje zijn lippen deed krullen. Vroeger jaren sloeg men elkander tenminste royaal de hersens in, op een eerlijke wijze, die niemand aanstoot gaf, behalve misschien aan den man, die het onderspit moest delven. Tegenwoordig echter schijnt men zijn toevlucht te nemen tot chantage. Ik ben het nog niet met mijzelf eens of dit een vooruitgang beteekent — maar gelooven doe ik het niet.

Onder deze en dergelijke overwegingen, bereikte Raffles het hotel weder.

De portier deelde hem echter mede, dat zijn vriend Mr. Francis Flake, ongeveer een half uur geleden het hotel had verlaten, en een paar woorden voor Mr. Hood had achtergelaten.

De met goud overladen Cerberus overhandigde Raffles een klein briefje, waarop Raffles aanstonds het fijne handschrift van Charly herkende.

Hij opende het briefje haastig.

Het bevatte slechts eenige woorden: „Onze man zooeven vertrokken in de auto, waarin onze dame hem kwam halen. Ben hem per motorrijwiel achterna gegaan dat ik van den portier heb geleend.”

Raffles vouwde het briefje op en stak het bij zich.

— Hij was het dus! mompelde hij. Ik had hem niet herkend, maar ik had het moeten begrijpen, ezel die ik ben.

Hij begaf zich naar zijn kamer, teneinde daar eenig toilet te maken voor het diner.

Toen hij gereed was wandelde hij de kamer eens rond, en trad op het venster toe.

— Als ik mij niet vergis, dan moet zich op ongeveer een meter van het mijne, het venster van het werkvertrek van Karl von Solm bevinden.

Hij boog zich naar buiten en zette zijn alleenspraak voort.

— Dat treft uitstekend! Hier een klein balkon en een voor zijn raam! Een plank over de beide leuningen en de gemeenschap is gemaakt. Het is een groot geluk, dat de beide vensters op de stille Washingtonstreet uitkomen. Alles zal op rolletjes loopen. Ik geloof, mijnheer Graaf von Solm, dat gij niet zoo rijk aan diaman-

ten weder naar uw land zult terugkeeren, als gij er uit vertrokken zijt.

Hij had zijn inspectietoelt juist voleindigd, toen Charly met een opgewekt gezicht terug kwam.

— Heb je mijn briefje ontvangen? vroeg hij.

— Ja Charly, en ik maak je mijn compliment over je vastberaden optreden. Heb je iets ontdekt?

— Niet veel bijzonders, maar toch wel wat!

— Breng dan eens spoedig rapport uit. Maar laat ik je eerst zeggen, dat ik zoowel de auto als jou zelf op eenigen afstand in groote vaart heb zien voorbijrijden!

— Waar was het dan, vroeg Charly levendig.

— Dicht bij Hyde-Park.

— Verder zijn zij ook niet gekomen! De auto reed er binnen, door het groote hek, en volgde eenigen tijd den breeden weg. Ik ging er achter aan, maar toen ik goed en wel binnenreed en eens achter mij keek, zag ik dat nog een tweede persoon, eveneens op een motorrijwiel gezeten, evenals ik de auto scheen te achtervolgen!

— Was het Karl von Solm, vroeg Raffles haastig.

— Neen, het was een man dien ik nog niet gezien heb, maar die blijkbaar in dienst staat van den jongen Oostenrijker.

— Of misschien wel in dienst van Aartshertog Maximiliaan, merkte Raffles op, want het is duidelijk dat hier verraad in het spel moet zijn, anders ware het onmogelijk het plan te volbrengen. Maar ga voort!

— Ik begreep dat het nu zaak was een weinig voorzichtig te zijn, en niet te toonen, dat ik het jonge paart volgde. De auto stond stil bij het begin van den reusachtigen vijver, die wij den Serpentine River noemen en Rotten Row. De gelieven stapten uit, en vervolgden nauw aaneengedrongen hun weg. De tijd voor de pantoffel-parade was nog niet aangebroken en dus was het hier tamelijk verlaten op dezen weg. Eenigen tijd volgden zij een breeden wandelweg die om den langen uitgerekten vijver heenloopt, totdat zij een bank bereikt hadden, waarop zij zich neervlijden.

— En daarna?

— Daarna — niets meer! De jongelieden deden wat jongelui in dien toestand plegen te doen, dat wil zeggen, zij kusten elkander, als zij dachten dat niemand keek, en schenen zich te verbeelden dat zij de twee eenig overgebleven bewoners van deze aarde waren.

— En de motorwielrijder?

— Die had een grooten omweg gemaakt, alsof hij de vesting wilde omtrekken, en in den rug van den vijand komen. Ik zag hem van zijn motor springen, dien hij op den steun zette, en toen trachtte hij te voet zoo dicht mogelijk in de buurt van de bank te komen.

En lukte hem dat?

Neen, de bank stond namelijk terzijde van den als het ware temidden van een groot grasveld, was ondoepelijk, haar ongemerkt te naderen. En jijzelf?

Voor mij gold natuurlijk hetzelfde! Ik had trouwens toch niet naderbij kunnen komen, zonder de achterdocht gaande te maekn van den tweeden achtervolger.

— Zou je dien herkennen als je hem terugzag?

— Dat geloof ik haast wel, het was een echt Oostenrijksch militair type, zoiets als een luitenant bij de bereden garde, met opgedraaide knevels, en een geelaat alsof hij zoeven heel Engeland voor twee shillings gekocht had.

— Toen ben je zeker weer dadelijk huiswaarts gekeerd?

— Neen, ik heb gewacht.

— Gebeurde er toen nog iets bijzonders?

— Voor de jongelui was het misschien iets bijzonders, maar voor ons in het geheel niet. Toen zij blijkbaar van oordeel waren, dat zij hun belangwekkende bezigheid lang genoeg hadden voortgezet stonden zij weder op, en schreden langzaam weder naar de auto. Zij stapten in en reden weg — en daarmee was het zooveelste bedrijf van het tooneelstuk weder geëindigd, waarvan we nog niet weten of het een herdersspel, een klucht, of een drama zal zijn geheeten.

— Ik geloof dat het van alles iets in zich vereenigt, zeide Raffles. En laten wij nu eens gaan dineeren, want van dat alles heb ik honger gekregen. Aan tafel zal ik je wel eens vertellen, wat ik zooal verricht heb!

— Ik verlang niets liever!

HOOFDSTUK VI.

De val wordt gezet.

In de groote eetzaal was het niet zeer druk meer, want de meeste bezoekers waren reeds weder vertrokken, om naar schouwburg of concertzaal te gaan.

Raffles en Charly wisten zich een tafeltje te veroveren, waar ze volkomen ongestoord met elkander konden spreken.

Toen zij gezeten waren, en de kellner de hors d'oeuvres had opgediend, begon Charly:

— Ik kan mij toch nog niet goed voorstellen, hoe die film-opname moet plaats vinden!

— Hoe zoo? vroeg Raffles, terwijl hij een sardientje aan zijn vork prikte.

— Wel, als de beide gelieven het eens in hun hoofd krijgen, om elkander des avond hun hartelijke genegenheid te betuigen?

— Dat zullen zij zeker wel, want als ik mij niet sterk vergis is de avond juist de meest geliefkooste tijd, om zich aan dergelijke ontboezemingen over te geven. Je hebt me evenwel zooeven zelf meegedeeld, dat de liefde van de twee jongelui blijkbaar zoo innig is, dat zij er te tijd en te ontijd over willen spreken! Welnu, daarop heeft hun belager stellig gerekend!

— Maar als zij zich nu eens bepaald hadden tot den avond?

— Dan zou hij zich moeten hebben vergenoegen met een fotografische opname bij bliksemlicht gemaakt! Een film is echter wel zoo overtuigend, dat kan je wel begrijpen!

— Maar het kan geruimen tijd duren, voor er zich een gelegenheid opdoet, de opname te maken! Vergeet niet, dat de operateur zich met zijn toestel verdekt moet opstellen.

— Dat spreekt vanzelf. Maar aan tijd zal het hun niet ontbreken. In dergelijke intriges zijn de heeren zoo geduldig als een kat en zoo listig als een slang. Ik vermoed dat zij hun best zullen doen, de jongelieden

op de een of andere wijs er toe te brengen, op een bepaalden tijd op een bepaalde plaats te komen, bij voorbeeld in een of anderen theetuin aan de oevers van de Theems, zooals wij er tientallen hebben, en die voortreffelijk geschikt zijn om er tersluiks een film-opname te maken. De operateur gaat dan eenvoudig binnenshuis staan, op eenigen afstand van het raam! En zeg me nu eens wat jij hebt gedaan, Edward!

— Met genoeg.

En nu deelde Raffles Charly op zachten toon mede, wat hij dien middag verricht had.

— Zou je dien knaap kunnen vertrouwen?

— Waarom niet? De jongen scheen allesbehalve op zijn patroon gesteld te zijn.

— Verwacht je hem nog vanavond?

— Neen, vanavond zal hij wel niet meer verschijnen. Ik reken er veeleer op dat wij geduld zullen moeten oefenen.

De toekomst zou leeren, dat Raffles goed gezien had.

Want er verliepen zes dagen, voor het briefje door den portier aan Raffles werd ter hand gesteld.

Het adres was met potlood geschreven, maar vertoonde een echte jongenshand.

Raffles ging met het briefje naar zijn kamer.

Het was midden op den dag, en Charly was bezig zich te kleeden voor een wandelrit.

Toen hij Raffles met het briefje zag binnenkomen, vroeg hij nieuwsgierig:

— Is dat het langverwachte epistel?

— Ja, dat denk ik haast wel.

Hij scheurde de enveloppe open, haalde er een be-
duimeld velletje papier uit en las glimlachend voor:

„Mijnheer!

Ik geef u te kennen als dat alles goed is gegaan. Ik heeft alles afgeluisterd. Juffrouw May-

flower en een mijnheer, wie zijn naam ik niet weet, gaan morgenochtend om tien uur roeien, de kant op van Chelsea. Zij zijn om tien uur in het theehuis bij de brug. In de hoop van Uedele goed te hebben berigt.

hoogagtend
DICK PUSH."

Raffles vouwde het briefje glimlachend dicht, en keek Charly met een eigenaardigen blik aan.

— Wel mijn jongen — wat denk je er wel van?

— Wel — wat zou ik er van denken? vroeg Charly met een benauwd gezicht, daar een somber voorgevoel hem zeide, wat Raffles van plan was.....

— Zou je er niet graag bij zijn? ging Raffles onverbiddelijk voort.

— Als toeschouwer? riep Charly gretig uit. Heel graag.

— Neen, niet als toeschouwer maar als medespeler. Charly trok een lang gezicht.

— Wat meen je, vroeg hij.

— Kom, kom, houdt je niet zoo dom — je weet drommels goed wat ik meen. Het is volstrekt noodzakelijk, dat dat rendez-vous voortgang heeft — maar niet met de echte Ellen Mayflower! Wat is dus natuurlijker, dan dat jij haar plaats inneemt?

— Ik dacht, dat dit voorgoed achter mij lag, zeide Charly met een hartverscheurenden zucht, die een steenen hart zou hebben vermurwd, maar die door Raffles naar het scheen niet werd opgemerkt.

— Het zal niet achter je liggen, beste jongen, voor je zoo oud wordt, dat het belachelijk zou zijn, je de rol van een jonge dame te laten vervullen, maar zoolang je je blozende, gevulde wangen nog hebt, zul je mij ten goede houden, dat ik daarvan een gepast, en zelfs een ongepast gebruik maak.

— Maar de man zal me herkennen, riep Charly wanhopig uit.

— Daar is geen vrees voor, als je je goed grimeert, en ik weet dat je dat heel goed kent. Maak nu maar geen tegenwerpingen meer en doe wat ik je verzoek.

— Het is dus vast besloten?

— Het is onherroepelijk.

— In 's hemelsnaam dan maar.

Maar plotseling scheen den jongen man iets in te vallen.

Verheugd riep hij uit:

— Zij heeft heel andere oogen dan ik.

— Ik moet je verschooning vragen — het toeval wil, dat jullie oogen juist zeer veel op elkander gelijken.

— Maar zij is grooter dan ik.

— Dan doe je maar een paar Fransche hakken aan. Heb je nog meer op te merken?

Charly maakte een moedeloos gebaar.

— Neen, zeide hij — ik zal het maar opgeven en het noodlot over mij laten voltrekken. Er schijnt niets aan te doen te zijn!

— Ik ben blij dat je dat ook inziet, hernam Raffles langs zijn neus weg.

— Maar dat zweer ik je, riep Charly uit, zoo luid als de omstandigheden het toestonden, dat ik voor mij zelf niet insta, als die Satansche Oostenrijker, die absoluut op een troon wil zitten die hem niet toekomt, wat al te hartelijk wordt.

— Dat laat ik geheel aan jezelf over, meende Raffles lachend.

— Dat is dus uitgemaakt. Maar nu zou ik wel eens willen weten waarom die geheele comédie eigenlijk op touw moet worden gezet?

— Dat is dunkt mij nog al duidelijk. Ten eerste verkies ik niet dat Ellen Mayflower op zulk een onwaardige wijze in deze chantage-affaire betrokken wordt, omdat het maar al te duidelijk is, dat zij dien jeugdigen spring-in-het veld van harte liefheeft! Ten tweede heb ik nooit iets liever gedaan, dan een gekroond hoofd, of iemand die het wenschte te worden, een goede poets te bakken, en ten derde kan ik volstrekt niet inzien, waarom die jongelui juist in ons land deze zotte klucht komen opvoeren! Mij dunkt dat Oostenrijk daar als het ware het aangewezen gebied voor is!

— En zeg mij nu wat ik doen moet!

— Wel, dat zal geheel van de omstandigheden afhangen! Ik laat je daarin volkomen vrij!

— Maar wat voor doel heeft die verwisseling toch eigenlijk? vroeg Charly verwonderd. Als ik zoozeer gelijk op de film-actrice, dat zelfs haar minnaar mij voor haar aanziet, dan zijn wij immers even ver!

— Dat is duidelijk, Charly, en ik erken dat ik daaraan nog niet gedacht heb! Welnu, dan zul je je rol zoo spelen dat het herdersspel een dolle klucht wordt, en dat er geen denken aan is, de film zoo voor een Oosten-

rijksch publiek af te draaien, daar iedereen onmiddellijk moet zien, dat hier bedrog in het spel is!

— O, als dat de zaak is, dan komt alles in orde! riep Charly vroolijk uit. Maar wat doen wij met Ellen Mayflower?

Raffles dacht een oogenblik na.

— Die zullen wij moeten waarschuwen, zeide hij op ernstigen toon, wij zullen haar veel leed berokkenen, maar het gaat niet anders.

— Je moet haar dus in het geheim nemen?

— In zekeren zin ja!

— Je vertelt haar ons plan?

— Dat moet zij wel weten, anders zou zij misschien alles in de war sturen.

— Maar veronderstel eens dat zij zich ertegen verzet?

— Als ik haar aard goed ken, dan zal zij dat niet doen! riep Raffles. Zij is een hartstochtelijke vrouw, en als zij verneemt dat Maximiliaan een eenvoudige rijke particulier is maar een Aartshertog, en nog wel een die aanspraken doet gelden op een Keizerskroon, en die ten overvloede bestemd is de echtgenoot te worden van eene Prinses van den bloede, dan kun je er heel wat onder verwedden, dat zij ons eerder behulpzaam zal zijn bij onze plannen, dan ons zal tegenwerken!

Charly was nu klaar met zijn toilet.

— Ik zie dat je voornemens was te gaan paardrijden, vroeg Raffles.

— Inderdaad!

— Dat is goed. Dan zal ik van die gelegenheid gebruik maken, Miss Ellen eens op te zoeken, en haar van een en ander op de hoogte stellen.

Hij trad op het telefoon-toestel toe, zocht even in den gids, en nam het toestel ter hand.

Toen hij het na enkele oogenblikken weder neerlegde had zijn gelaat een tevreden uitdrukking.

— Ik kwam juist bijtijds, want zij stond op het punt, de film-fabriek te verlaten. Zij zal daar nu op mij wachten.

— Waar zie ik je weer?

— Reken er maar op, dat ik tegen den tijd van dineeren weer ben teruggekeerd.

— Ik ben benieuwd welke berichten je medebrengt.

— Ik hoop — goede! zeide Raffles met een ondeugend oogknikje.

Hij drukte Charly de hand, en had het volgende oogenblik het vertrek verlaten.

Een huurauto bracht hem binnen een half uur naar de film-fabriek in Hampton-Court.

De schoone film-diva wachtte den bezoeker in een klein spreek-vertrek, en ontving hem niet zonder verwondering.

— Gij hebt verzocht mij in een belangrijke zaak te spreken, mijnheer, vroeg zij, terwijl zij den bezoeker aandachtig aanzag.

— Zoo is het, miss. De zaak is inderdaad van belang, en — dit moet ik er tot mijn leedwezen aan toevoegen, voor u van zeer pijnlijken aard! Ik zou u echter willen verzoeken, mij buiten dit gebouw te vergezellen, want ik weet uit ervaring, dat de muren hier ooren hebben.

HOOFDSTUK VII.

De comédie begint.

De film-diva wierp den spreker een ongerusten blik toe, en drukte met een onwillekeurig gebaar de kleine hand op het hart.

Zij was eenigszins verbleekt toen zij vroeg:

— Betreft het mij persoonlijk?

— U — en iemand anders! Maar ik wil er hier werkelijk niet meer van zeggen! Wij zijn hier dicht bij het plantsoen, waar wij ongestoord kunnen spreken.

— Gij ziet dat ik gekleed ben om uit te gaan, mijnheer — ik ben aanstonds tot uw dienst! zeide Ellen Mayflower, die eensklaps door een zonderlinge gejaagdheid scheen aangegrepen.

Het was alsof een zonderling voorgevoel haar zeide, wat haar te wachten stond.....

De film-diva en haar bezoeker betraden de gang en wilden vertrekken, toen de scherpe oogen van Raffles in de halve duisternis den kleinen Dick ontwaarde.

Hij trad snel op hem toe en greep hem bij den arm.

— Luister eens jongen, fluisterde hij.

De knaap stond stil en wierp den vreemdeling een verbaasden blik toe.

Zijn gelaat kreeg echter dadelijk een vroolijke uitdrukking toen hij den man herkende, die hem zulk een verbazende som beloofd had.

— Kun je oogenblik met ons meegaan, vervolgde Raffles op zachten toon.

— Een half uurtje kan ik er wel uitgaan, mijnheer!

— Goed zoo. Wacht dan even totdat wij vertrokken zijn, en volg ons dan naar het plantsoen. Wij zullen je wachten bij het kleine theehuis aan den ingang.

— Ik zal er zijn, mijnheer.

Ellen Mayflower had verbaasd naar deze snel gewisselde woorden geluisterd.

Maar zij had den tijd niet om iets te zeggen, want Raffles had de deur reeds geopend en liet haar nu voorgaan.

Met snelle schreden richtten zij zich naar het kleine

park.

— Het zal u verwonderen, zeide Raffles, dat ik dien kwajongen heb laten komen, maar ik wil dat hij mijn verklaringen zal bevestigen, daar gij geen reden hebt om iemand zonder meer te gelooven, die u volkomen vreemd is!

— Maar wat is er dan toch, mijnheer, vroeg de schoone film-artiste, die hoe langer hoe ongeruster werd.

— Dat zal ik u aanstonds zeggen, Miss, antwoordde Raffles op ernstigen toon.

Hij keek de schoone vrouw recht in de oogen en vroeg:

— Gij zijt verloofd, nietwaar?

Een vlamvend rood steeg in de teedere wangen van de jonge vrouw op.

— Wie geeft u het recht om mij die vraag te stellen? riep zij toornig uit.

— Dat recht ontleen ik slechts aan de omstandigheid, dat ik groot belang in U stel, antwoordde Raffles.

— Welnu, ik behoef er ook geen geheim van te maken, hernam Ellen op trotschen toon, en als het in verband mocht staan met de reden van uw bezoek, dan wil ik u er wel op antwoorden — ja ik ben verloofd!

— Zoudt ge mij den naam van uw verloofde willen zeggen?

— Hij heet Max Drayer.

— Zeker een Duitscher?

— Zooals gij zegt, mijnheer.

— Hoe oud denkt gij dat hij is?

— Hij is vierentwintig jaar! Maar zoudt ge mij nu eindelijk eens willen zeggen wat die vragen beteekenen? barstte zij uit, terwijl haar oogen toornig fonkelden.

— Dat zult gij aanstonds vernemen, Miss, zeide Raf-

fles. Nog een oogenblik, dan zijn wij aan het plantsoen, waar men ons niet kan beluisteren.

Nog een kwartier liepen de beide personen snel en zwijgend voort.

Toen traden zij het plantsoen doer het groote hofdehek binnen.

Het was op dit oogenblik vrijwel verlaten, en de aangewezen plek om er zulke mededeelingen te doen, en in ontvangst te nemen.

Raffles wierp de jonge vrouw een medelijdenden blik toe, en begon toen, terwijl zij van ongeduld met den kleinen voet op den grond stampte:

— Gij hebt mij zoeven gezegd, dat uw verloofde Max Drayer heette en Duitscher is. Welnu, ik weet uit de beste bron, dat hij noch Duitscher is, noch Drayer heet.

— Geloofst gij dat waarlijk, mijnheer? riep Ellen op spottenden toon, ofschoon haar lippen trilden.

— Ik weet het zeker, Miss. Hij heet niet Drayer, maar Habsburg. Hij is geen Duitscher maar een Oostenrijker, en hij is ook geen simpel particulier, maar Aartshertog.

Een oogenblik keek de schoone film-artiste den spreker aan, alsof zij vreesde met een gek te doen te hebben.

Toen barstte zij in zenuwachtig, geforceerd lachen uit.

— Gij weet niet wat gij zegt, mijnheer. Gij zijt of krankzinnig, of dronken. En daar ik voor den een bevreemd ben en den ander veracht, verzoek ik u mij aanstonds te verlaten.

Inplaats van te antwoorden, stak Raffles de hand in zijn zak, en haalde er een opgevouwen nummer van „Die Woche” uit.

Hij opende het Duitsche geillustreerde weekblad, vouwde het open en hield het voor de oogen van Ellen Mayflower, die nu inderdaad schrikbarend bleek was.

— Overtuigt u zelf, zei hij toen op zachten toon. Ik moet u nu pijn doen, maar later zult gij mij er misschien om zegenen. Gij ziet daar het portret van Maximiliaan van Oostenrijk in zijn uniform van Jagers der Garde, en zijn bruid, Prinses Agnes.

De jonge vrouw keek eenige oogenblikken naar de beide portretten en naar het onderschrift als zag zij een geestverschijning, en bracht toen de hand naar het hoofd.

— Mijn voorgevoel. Mijn vreeselijk voorgevoel, steunde zij. Ik heb steeds gevoeld dat er iets tusschen ons was, maar ik wist er geen naam aan te geven. Dit is het dus.

Haar geiaat had plotseling een geheele verandering ondergaan.

Zij zag er nu uit als een getergde leeuw.

Haar blauwe oogen hadden een staalharde uitdrukking gekregen.

— Hij heeft dus met mij gespeeld. Hoe kon hij het doen. Ik had hem mijn geheele hart geschonken — en hij heeft het vertrappt. Maar gelooft hij dan, dat een Engelsche vrouw zulk een belediging vergeeft? Was ik dan niets meer voor hem dan speelgoed?

Zij wankelde naar een bank en liet er zich op neervallen, terwijl zij met een vagen blik, die niets scheen te zien, voor zich uitstaarde.

Raffles was bescheiden op een afstand blijven staati.

Hij was diep ontroerd door deze uitbarsting van leed en gekwetste vrouwelijke ijdelheid, maar hij begreep, dat het beter was, de jonge vrouw thans van haar dwaling te genezen, alvorens haar liefdekwaal al te diep zou hebben ingevreten.

Maar plotseling stond Ellen Mayflower weer op, en kwam met gebalde vuisten voor hem staan.

— Waarom hebt juist gij mij dit medegedeeld? vroeg zij op schorren toon. Wat beoogt gij hiermede? Zijt gij een spion van die mooie blonde Prinses?

Raffles schudde ontkennend het hoofd.

— Ik ken haar in het geheel niet. Ik heb alleen vaak van haar gehoord, en het was mij bekend, dat Maximiliaan van Oostenrijk met haar in het huwelijk zou treden.

— Maar waarom hebt gij het mij medegedeeld? Wat hebt gij daar voor belang bij?

— Geen ander belang, dan dat van den man die een schandelijke comédie wil voorkomen.

— Een comédie? Wat bedoelt gij, mijnheer?

— Luister, Miss. Het gerucht gaat, een gerucht dat op zeer veel waarheid berust, dat Maximiliaan van Oostenrijk pretendeert naar den keizerstroon in zijn land, met terzijdeschuiving van zijn ouderen broeder Karl, die de aangewezen troonopvolger is. Welnu, een boezemvriend van aartshertog Karl die op de een of andere wijze ontdekt heeft, dat Maximiliaan hier vertoefde, en een liefdesbetrekking had aangeknoopt,

heeft aanstonds begrepen, dat hij uit die omstandigheid nut kon trekken, door den troonpretendent onmogelijk te maken in de oogen van het Oostenrijksche volk, en vooral in die van de moeder zijner aanstaande vrouw, die buitengewoon trotsch is.

Ellen keek Raffles met groote oogen aan.

— En op welke wijze dacht hij dat te doen? vroeg zij.

— Door een filmopname van u beide te maken, tijdens een innig tête-à-tête!

— Meent gij dat in ernst?

— In vollen ernst!

— En kunt gij mij daar bewijzen van geven?

— Als ik mij niet vergis, komt het bewijs daar juist aandraven, zeide Raffles, terwijl hij op Dick Push wees, die fluitend en met de handen in zijn zak het plantsoen binnen kwam.

Hij had zijn lastgever spoedig ontdekt, holde naar hem toe, en keek hem met zijn brutale kijkers vragend aan.

— Luister eens, Dick, zeide Raffles, vertel eens aan Miss Mayflower wat je gisteren hebt afgeluisterd in je schuilplaats naast het kantoor van je patroon!

— Met plezier, mijnheer!

En nu vertelde de knaap, dat hij den vorigen dag den langen, deftig gekleeden vreemdeling had binnen gelaten, die reeds eenmaal een bezoek aan Godfrey Jacobs had gebracht, en zich daarop snel naar zijn schuilplaats had begeven.

Daar had hij gehoord hoe de bezoeker aan zijn meester mededeelde, dat een zijner spionnen hem had ingelicht omtrent de plannen voor den volgenden dag van het minnende jonge paartje.

Dadelijk daarop had hij mijnheer Jerome Hood ge-waarschuwd, zooals deze hem verzocht had.

Ellen Mayflower had sprakeloos toegeluisterd, terwijl haar gelaat beurtelings rood en bleek werd.

— Beschrijf nu dien bezoeker eens, Dick, beval Raffles.

— Hij was buitengewoon lang, mijnheer, met zwarte oogen, een grooten haviksneus en een monocle voor zijn oog. Hij was zoo lang — nog wel een hoofd langer dan mijn vader, en die is erg lang! Hij had een gladgeschooren gezicht.

Raffles nam het nummer van „Die Woche” op, dat Ellen had laten vallen, bladerde er even in, en zeide toen, terwijl hij haar op een der afbeeldingen wees:

— Hier hebt gij onzen man — bij dat groepje dragonder-officieren! Hij draagt hier een kleine snor, die hij nu heeft afgeschoren, maar er valt niet aan te twijfelen of hij is inderdaad de man, die ons vriendje hier zoo nauwkeurig heeft beschreven.

— Hoe laaghartig! Hoe schandelijk gemeen! riep Ellen Mayflower op heeschen toon. Maar gij wilt toch niet zeggen, mijnheer, dat Max — dat de Aartshertog in dit complot is?

— Neen, Miss, daar is geen sprake van! Dat kunt gij zelf ook wel begrijpen!

Raffles had de hand in zijn zak gestoken en er een guinje uitgenomen.

— Hier is je loon, Dick, en maak nu maar dat je wegkomt! zeide hij.

— Dank u duizendmaal, mijnheer, en ik hoop dat gij mij spoedig weer eens noodig zult hebben!

— Wie weet, riep Raffles uit.

De jongen zette het op een loopen en was spoedig uit het oog verdwenen.

Ellen Mayflower had weder op de bank plaats genomen, en met strakke oogen voor zich uitgezien.

— Ik weet nog steeds niet, mijnheer, wat u bewogen heeft om mij dit mee te deelen, maar ik wil u wel bekennen, dat ik mij zal weten te wreken! Hij heeft op laaghartige wijze met mijn teederste gevoelens gespeeld en dat vergeef ik nooit!

— Ik kan mij die gevoelens zeer goed begrijpen, Miss, en ik verwachtte niet anders. En wat de reden betreft, waarom ik mij met deze zaak bemoeide — daarover kan ik kort zijn. Door een toeval ontmoette ik den man die uit naam van — of in ieder geval ten bate van Aartshertog Karl optreedt, ik ontmoette u beiden, ik was getuige van een kleine achtervolging en spionage, en ik maakte aanstonds mijn gevolgtrekkingen. Het bleek mij naderhand dat ik goed gezien had.

Nu heb ik speciale redenen om eenigszins gebeten te zijn op alle hooggeplaatste personen in het algemeen, en op rijke in het bijzonder. Kortom, ik nam mij voor om mij met deze aangelegenheid te bemoeien, u op de hoogte te stellen — daar gij het vroeg of laat toch zoudt moeten hooren, en u het voorstel te doen onze beide Aartshertogen een poets te bakken, die hun heugen zal.

De film-actrice was opgesprongen en drukte de beide kleine handen op haar hart.

Haar gelaat had wederom een geheele verandering ondergaan.

Er lag een ijzige koelheid over uitgestrekt, en het leek wel versteend te zijn.

— Mijnheer, gij hebt mij deze zaak onthuld, en ik ben verplicht u te zeggen, dat ik mij op dien man zal weten te wreken!

— Ik wilde u juist voorstellen u daarbij de behulpzame hand te bieden, zeide Raffles kalm.

— Gij mijnheer? En hoe denkt gij dat te doen, riep Ellen Mayflower verrast uit.

— Dat zult gij hooren, Miss. Gij zoudt morgenochtend om 10 uur gaan roeien op de Theems nietwaar, in de buurt van Chelsea.

— Zoo is het, mijnheer, antwoordde de beklagenswaardige jonge vrouw tusschen haar opeengeklemden tanden, en terwijl zij met moeite de tranen van smart en woede bedwong, die haar naar de oogen drongen.

— Welnu, miss, ik stel u voor, uw plaats door een ander te laten innemen.

— Wat mijnheer? Wilt gij een andere vrouw in mijn plaats stellen — en dat op klaarlichten dag?

— Geen andere vrouw maar een man, Miss.

Ellen Mayflower wierp Raffles een achterdochtigen blik toe.

— Ik hoop niet, dat gij den spot met mij drijft, vroeg zij dreigend.

— Dat verhoede de hemel, miss, antwoordde Raffles haastig. Ik verzeker u plechtig, dat ik niets dan de waarheid spreek! Een mijner intiemste vrienden, een zeer voortreffelijk acteur, die juist de kleur van uw oogen heeft zal uw plaats innemen!

— En denkt gij waarlijk dat Aartshertog Max het verschil niet zal zien?

— Dat verzeker ik u, miss! Ik weet wel dat het u ongelooflijk in de ooren klinkt, maar zijn talent om zich als een vrouw te vermommen is werkelijk wonderbaarlijk. Gij zult u er trouwens zelf van kunnen overtuigen, want ik verzoek u hem in de gelegenheid te stellen, u als model te nemen, waartoe het natuurlijk noodzakelijk is, dat hij morgenochtend een bezoek bij u brengt!

De jeugdige diva scheen nog niet geheel en al overtuigd te zijn.

Zij stond een oogenblik in gedachten verzonken.

Toen hief zij met een ruk het hoofd op en hernam:

— Ik wil u vertrouwen, mijnheer, ofschoon het mij nog volkomen duister is wie gij zijt en waarom gij aldus handelt. Ik verwacht uw vriend morgen, ik zal hem mijn kleeren leenen en ik zal het mijne er toe bijdragen dat de gelijkenis zoo goed mogelijk zal zijn!

— Daarover dank ik u van harte, miss! Wilt gij mij niet zeggen waar de man die u zoo schandelijk bedroeg verblijf houdt?

— Hij bewoont een fraaie villa in de Albertstreet mijnheer!

— Kendet gij hem al lang?

— Bijna een maand!

Raffles hoorde eenigszins verbaasd op.

Hij had gemeend, dat de teedere betrekkingen tusschen de beide jonge menschen van veel langer duur waren.

— Zeide hij niet wat hij hier kwam doen?

— Hij gaf voor, dat hij voor zijn vader, een rijken heerenboer in Posen, Engelsche jachtpaarden kwam koopen.

— Waar hebt gij hem leeren kennen?

— Op een weldadigheidsuitvoering, een fancy-fair, waar ik met een tentje stond.

— En van dat oogenblik af.....?

De film-diva boog het hoofd zonder te antwoorden.

— Het zal liefde op het eerste gezicht zijn geweest, bromde Raffles voor zich heen. De duivel mag die jonge windhonden halen, die het gemoed van een fatsoenlijke Engelsche vrouw in opstand brengen en met haar liefde spelen!

Daarop vervolgde hij luid:

— Met uw goedvinden zal mijn vriend zich morgenochtend half negen aan uw woning vervoegen. Gij kunt hem dan nog de noodige instructies geven omtrent zaken, waarover mijnheer de Oostenrijker waarschijnlijk zal praten, en de rest kunt gij gerust aan zijn schranderheid overlaten. Gij moet echter niet verwachten, dat gij een jongeman zult zien verschijnen, want ik heb mijn speciale redenen om te voorkomen, dat gij mijn vriend wellicht later zult herkennen... ..

— Ik wil mij gaarne voegen naar die voorwaarden, mijnheer, hernam Ellen Mayflower. Maar wilt gij mij niet zeggen, wat uw vriend morgen denkt te doen?

Gij zegt immers dat van onze samenkomst een film-
opname zal worden gemaakt.

— Dat was inderdaad het plan, miss!

— En Godfrey Jacobs heeft de hand in het spel?

— Zonder twijfel!

— Nu weet ik waarom hij mij in den laatsten tijd, vooral gedurende de laatste dagen, zulke eigenaardige blikken toewerpt! Nu, hij zal berouw hebben van dezen lagen streek, dat verzeker ik u! Intusschen zal hij mij natuurlijk ontslaan, als hij ziet, dat wij hem bedrogen hebben en hem misschien een zeer groot bedrag doen verliezen!

— Daarvan behoeft gij u niets aan te trekken, miss! hernam Raffles. Een kunstenaars als gij zijt, vindt aanstonds ergens anders een emplooi! Om u de waarheid te zeggen, heeft het mij steeds verbaasd, dat gij bij die derderangsonderneming zijt gebleven!

— Ik was door een langdurig contract gebonden, mijnheer, zeide de filmdiva. Ik weet echter ook wel, dat ik tot iets meer in staat ben, dan waartoe ik door Jacobs gedwongen word!

— Maar als gij een contract hebt, dan zou hij het moeten verbreken! riep Raffles uit. Hij moet u dan schadeloosstelling betalen!

Ellen haalde de schouders op.

— Ik betwijfel, of hij dat doen zal! hernam zij. Hij is er de man niet naar.

— Of hij de man er naar is of niet, miss — die oude schobbejak zal u betalen wat u toekomt, als hij het waagt, u zonder meer te ontslaan!

— En denkt ge hem daartoe te kunnen dwingen, mijnheer? vroeg de kunstenaars verbaasd.

— Dat denk ik, miss! antwoordde Raffles bedaard. Gij ziet mij verwonderd aan en vraagt u af, hoe ik daartoe in staat zou zijn! Ik verzeker u echter, dat mijn

macht zeer ver reikt, en dat Jacobs zich wel tweemaal zal bedenken, alvorens u schade te berokkenen.

Ellen keek hem eenigen tijd zwijgend aan.

Toen vroeg zij op zachten toon:

— Gij wilt mij niet zeggen wie gij zijt?

— Welk nut zou dat hebben, miss? vroeg Raffles schouderophalend. Ik stel belang in u — laat u dat voldoende zijn. Wel is waar heb ik mijn belangstelling laten blijken op een wijze, die u veel pijn moet doen — maar alles wel beschouwd, geloof ik toch, dat ik niet anders kon handelen. Geloof gij ook niet!

— Gij hebt goed gedaan, mijnheer! antwoordde Ellen op zachten toon. Vroeg of laat zou ik toch van zijn verraad hebben gehoord, en hoe langer ik mij in dien zoeten droom zou hebben verheugd, hoe vreeselijker het ontwaken zou zijn geweest!

Raffles stak haar de hand toe.

— Ik dank u, dat gij niet boos op mij zijt, zei hij. En nu moet ik afscheid van u nemen, ten einde alles voor de onderneming van morgen in gereedheid te gaan brengen. En als gij bij de comédie aanwezig zoudt willen zijn — gij hebt niets anders te doen, dan goed gesluierd op het afgesproken tijdstip aanwezig te zijn. Er zal wel ergens gelegenheid zijn, u te verbergen, zoodat de voornaamste acteur van de tragi-comédie u niet te zien krijgt! In ieder geval zal ik u het einde van de geschiedenis komen mededeelen.

— Dat is zeer vriendelijk van u! Dan zal ik u mijn adres geven!

— Dat is niet noodig, miss. Ik weet het.

— Weet gij het? riep de kunstenaars uit.

— Er is weinig, wat ik niet weet, miss, zeide Raffles eenvoudig.

Hij lichtte beleefd den hoed, en was het volgende oogenblik verdwenen.

HOOFDSTUK VIII.

De samenkomst.

Het was den volgenden dag een heerlijke morgen.

De Theems lag als een zilveren lint onder den reinblauwen hemel.

In de buurt van Chelsea was een druk gedoe van punfers, roeibootjes en kleine zeilwherries, die als vlugge insecten heen en weder schoten over het rimpellooze water.

Bij het theehuis was het zeer vol.

Daar zaten honderden roeiers, ondanks het vroege uur, die reeds een langen tocht achter den rug hadden en zich nu te goed deden aan thee en gebak.

De witte broeken der heeren en de smettelooze costumes der dames gaven een vroolijken toon onder het dichte loof der zware, eeuwenoude bomen.

Onder de bezoekers van het theehuis bevond zich een oude heer, die van een wandelstok gebruik moest maken om zijn stramme beenen te helpen, maar die niettemin met opgewektheid toekeek.

Die oude heer was John Raffles, die als toeschouwer verscheen, teneinde getuige te zijn van de comédie die zich aanstonds onder deze boomen zou afspelen.

Hij had een plaatsje gekozen dicht bij het water, waar hij niet alleen de tallooze kleine vaartuigen, maar ook den ingang van het theehuis goed kon zien.

Hij behoefde niet lang te wachten.

Daar verscheen, gekleed in het fraaiste witte costuumpje dat men zich denken kan, Charly Brand in hoogst eigen persoon.

Raffles wist dat hij dien morgen Ellen Mayflower tot model had genomen, en bijna een vol uur had besteed aan zijn vermomming.

Maar toch kon hij zijn oogen niet gelooven!

Als hij niet zeer zeker had geweten, dat het zijn jonge vriend was die daar naderde, dan zou hij nooit geloofd hebben, dat hij daarginds de film-diva niet zag.

En niet alleen had Charly volmaakt het uiterlijk van

de schoone kunstenares maar hij gedroeg zich ook volkomen als een vrouw, en wel als een zeer gracieuse vrouw.

Met een nuffig gebaar had hij de verblindend witte rokken bijeengenomen, ten einde zich niet te besmeuren.

Zijn voeten, van nature klein, waren gestoken in sierlijke linnen schoentjes met hooge hakken.

Op het dichte keurig opgemaakte zwarte haar stond coquet een matelotje.

In de linkerhand droeg hij met onnavolgbare gratie een parasol.

Zoo kwam hij de paar treden afgetrippeld, die naar den tuin voerden, om zich heen ziend als zocht hij iemand.

En aanstonds waren aller oogen op de gewaande film-diva gevestigd, want men had haar spoedig herkend.

Charly scheen zich echter niets aan te trekken van die attentie maar liep langzaam den tuin in, tot op eenige meters van Raffles.

Hij nam echter niet de minste notitie van den ouden heer, maar nam plaats op een der weinige nog vrije stoelen.

Niet lang was hij daar gezeten, of uit het theehuis naderde de Oostenrijksche kroonpretendent.

Hij was gekleed in een wit sportpak.

Ook hij scheen even onder de aanwezigen rond te zien.

Op zijn arrogant jongensgezicht lag een trek van ongeduld.

Maar eensklaps scheen hij het voorwerp zijner vluchtige liefde in het oog te krijgen.

Zijn gelaat verhelderde.

Hij stapte recht op Charly toe, nam zijn hoed met een diepe buiging af, en zeide, met een sterk vreemd accent:

— Ik hoop van ganscher harte dat ik je niet heb laten wachten, Ellen!

— Bijna Max! zeide Charly met een pruilend lipje. Ik zit hier reeds volle drie minuten!

De jonge Oostenrijker had plaats genomen, en Raffles maakte nu eenige onrustige oogenblikken door.

Want het volgende moment zou beslissen of Charly's vermomming afdoende waarborgen opleverde tegen ontdekking.

Hij zou echter spoedig gerust gesteld zijn.

Misschien ontdekte Maximiliaan van Oostenrijk iets ongewoons in het gelaat van zijn aangebedene, maar dat was toch niet voldoende om zijn argwaan gaande te maken.

Spoedig waren de beide jongelieden in een druk gesprek gewikkeld.

Op zijn gemak wachtte Raffles de dingen af die komen zoude.

De acteurs schenen op hun post te zijn — hij had een uitstekende plaats op de eerste rij, het spel kon beginnen.

Er verliep omstreeks een kwartier.

Toen stonden de beide jongelieden op en daalden langs een der houten trappen naar den oever van de Theems af, waar een fraaie roeiboot gereed lag.

De jonge Aartshertog hielp Ellen bij het instappen.

Raffles zag hoe Charly zich behagelijk op de kussens neervlijde, en de touwen van het roer ter hand nam, terwijl Maximiliaan de riemen greep en de boot afzette.

Maar reeds aanstonds werd zijn aandacht door iets anders geboeid.

Boven aan de trap van het theehuis verscheen Karl von Solm, eveneens in een wit roeipak gekleed.

— Komaan, bromde Raffles in zichzelf, onze vriend schijnt persoonlijk zich er van te willen overtuigen, dat alles gaat zooals het behoort. Hij is de regisseur van het spel, en hij wil niet dat er iets hapert! Wat doet hij nu? O, ik zie het al — hij wil zijn slachtoffers niet uit het oog verliezen — hij komt de trap af — nu spreekt hij met den bootenverhuurder!

Inderdaad was Graaf von Solm bevreesd, dat het jonge paar hem en den film-operateur uit de vingers zou glippen.

En dat terwijl de gelegenheid zoo schoon was.

Ternauwernood was von Solm van wal gestoken in een kleine wherry, of daar verscheen de vierde persoon

in de tragie-comedie ten tooneele. — Godfrey Jacobs in eigen persoon, beladen met een klein opname-toestel en een driepoot.

Waarschijnlijk had hij in het theehuis achter een der ramen gereed gestaan maar geen kans gezien, wegens de vele bezoeken en het slechte licht onder de zware boomen, zijn opname te doen.

Ook hij had vrees gekoesterd dat het plan mislukken zou, en zich daarom gehaast zijn schuilplaats te verlaten teneinde de gelieven te volgen.

Hij droeg een grijs pak en een jockey-pet, waarvan hij de groote klep zoo ver mogelijk in de ooren had getrokken.

Haastig daalde hij op zijn beurt de trap naar den rivier-oever af, en even daarna had hij plaats genomen in een punter, een dier smalle platbodern vaarttuigjes, die met behulp van een vaarboom worden voortbewogen, en die op de Theems zeer populair zijn.

— Daar gaat de oude struikroover! bromde Raffles voor zich heen. Wij zullen elkander vandaag nog wel terug zien, vriendlief!

Raffles wenkte den kellner en betaalde, want hij was niet van plan de acteurs uit het oog te verliezen.

Maar voor hij nog de trap naar de aanlegplaats der roeibooten bereikt had, zag hij haastig Ellen Mayflower aankomen — ditmaal de echte.

Ook zij had blijkbaar het vertrek van haar trouweloozen verloofde en ook Godfrey Jacobs gezien.

— Nu is het stel compleet, mompelde Raffles. Die ontbrak er nog maar aan! Als het geen zoo ernstige zaak gold, zou men er om kunnen lachen! Wij lijken wel de broertjes van Klein-Duimpje die allen achter de kruimels aanloopen. Ik ben benieuwd waar dat op uit zal draaien.

Ellen Mayflower had intusschen een witten, maar ondoorzichtigen sluier voor het gelaat gebonden en was in een der roeibootjes gestapt.

Als filmster hanteerde zij de riemen met het grootste gemak.

— Nu is het mijn beurt! zeide Raffles tot zichzelf. Er is niets aan te doen — ik zal mijn rol van gebrekigen grijsaard moeten opgeven. De jongelui daar aan den oever mogen er van denken wat zij willen!

Het is een feit, dat de jongelui in kwestie tamelijk verbaasd opkeken, toen zij zagen, hoe de oude heer, die zich bij het loopen had moeten bedienen van een

dikken stok, vrij vlug in een der roeibooten stapte en wegroeide, als gold het hier een Hanley-wedstrijd.

Voor een zesde persoon, die in het geheim zou zijn geweest, zou deze optocht ongetwijfeld een eigenaardige bekoring hebben gehad: Vooraan het verliefde paartje, dat blijkbaar voor niets anders oogen had dan voor elkander, daarna Zijne Hoogheid Aartshertog Karl von Solm-Reifferscheidt, daarna Godfrey Jacobs met zijn toestel, die zijn vaarboom in het water plonsde alsof zijn leven er van afhing, vervolgens de schoone film-artiste, die vrij wat moeite had zich de ongewenschte aanbidders van het lijf te houden, en tenslotte de jichtige oude heer, die als een wrak den theetuin was binnengekomen en haar als een jonge man weder verliet.

Er was geen sprake van dat Raffles Aartshertog Max en zijn gewaande geliefde kon zien — maar hij zag Ellen Mayflower, en dat was voldoende, want die zou op haar beurt Godfrey Jacobs niet uit het oog verliezen, die weder liever op de plaats zou sterven, dan Karl von Solm los te laten.

Zoo duurde deze achtervolging bijna een uur.

Toen zag Raffles hoe Ellen Mayflower de vaart van haar wherry vertraagde.

Blijkbaar waren de geliefden voornemens aan te leggen bij een der meest romantische punten van de Theems.

Het bleek spoedig dat hij goed gezien had.

Toen hij voorzichtig doorroeide bereikte hij ten slotte een kleinen aanlegsteiger, waar drie wherry's en een punter niet ver van elkander lagen, door een kleinen schippersjongen bewaakt.

Hij bond zijn eigen roeibootje vast, stapte aan land en volgde het smalle, lichthellende pad hetwelk langs de berm van den dijk naar den landweg voerde, die hier over een groote lengte langs de Theems liep.

Raffles kende hier uitstekend den weg, want herhaaldelijk was hij hier met Charly Brand geweest.

Hij wist dat zich op eenigen afstand een oud paviljoen bevond, het einddoel van de Londenaars die in deze buurt kwamen wandelen.

Hij wist ook wel, dat het hier op dezen weekdag en op dit uur tamelijk stil zou zijn.

Op den landweg aangekomen keek hij omzichtig om zich heen.

Op ongeveer honderd meter voor hem uit liep Ellen Mayflower.

Het was duidelijk te zien, dat zij alle moeite deed om zich verborgen te houden voor den man die voor haar uitliep — Karl von Solm.

Dit was niet zoo moeilijk, want de weg was aan weerszijden omgeven door struikgewas en beplant met hooge boomen, en kronkelde herhaaldelijk.

In de verte zag Raffles den koepel van het oude paviljoen boven het groen van de boomen uitsteken.

Er verliep een half uur.

Toen bereikte Raffles het oude houten gebouwtje.

Hij wist dat een oude vrouw er een oude theezaak hield en gebak verkocht.

Voor de vermoeide bezoekers waren een groot aantal banken neergezet.

Het paviljoen stond aan het begin van een open plek in het bosch, en leunde daar als het ware met den rug tegen aan.

Daar bevond zich een kleine deur, die toegang gaf tot de keuken, waar de oude vrouw haar beroemde koeken bakte.

— Dit is een voortreffelijke plaats om zich met een opname-toestel verdekt op te stellen, bromde Raffles, het zou mij niets verwonderen, als die oude bandiet met zijn apparaat zoeven door die smalle deur was binnen gegaan. Van de anderen zie ik echter niets! Ja wacht eens — daar zie ik achter dien boom iets wits schemeren! Dat zal onze film-diva zijn. En stil eens — daar achter dat boschje — ja waarlijk, dat is Zijne Hoogheid! Maar waar mag Charly met zijn slachtoffer zijn?

Hij liep om het paviljoen heen en kreeg antwoord op deze laatste vraag — op nauwelijks zes meter afstand van het paviljoen zaten Charly en de Oostenrijksche kroonpretendent op een bank, en deden zich tegoed aan het beroemde baksel van de oude vrouw.

Raffles fronste de wenkbrauwen.

— Die dekselsche Charly eet veel te veel en te vlug voor een mooie jonge vrouw, mompelde hij voor zich heen! De frissche lucht op de rivier zal zijn eetlust versterkt hebben! Zij zitten daar overigens voortreffelijk uit een oogpunt van fotografie, want als Jacobs zich inderdaad in dit paviljoen bevindt, dan kan hij hem prachtig op den korrel nemen, zonder dat iemand er iets van merkt.

Hij trad nu te voorschijn, maar Charly noch Maximiliaan scheen notitie van hem te nemen.

Charly at taartjes alsof hij er een fortuin mee kon verdienen, en de jonge Aartshertog keek toe, en scheen het aardig te vinden.

Maar het duurde niet lang, of hij nam hiermede geen genoegen meer.

Hij schoof wat naar de gewaande film-diva toe, en scheen haar teedere woordjes toe te fluisteren.

Charly schoof terug, en bleef taartjes eten.

Maar het scherpe oor van Raffles had, door het open raam van de eerste en eenige verdieping heen het zachte tikken van het opname-toestel gehoord.

— Het spel is aan den gang, fluisterde hij half-lachend. Veel publiek is er niet, maar wat er is, stelt ook het grootste belang in de vertooring. Kijk eens — Zijne Hoogheid begint al wat opdringerig te worden! Charly is kwaad, omdat hij niet op zijn gemak kan voort eten! Ik ben benieuwd hoe lang hij zijn rol zal volhouden. Daar bij dien zwaren eik zal ik mij een goed plaatsje uitzoeken.

Raffles voegde de daad bij het woord en nam plaats op een tuinstoel onder het machtige bladeren-dak van een zeer ouden eik.

Hij zat nu nog wel zoo dicht bij, dat hij met eenige inspanning kon hooren wat er daarginds gezegd werd.

De jeugdige kroon-pretendent was opnieuw tot den aanval overgegaan. Hij had zijn arm om de schouders van zijn gewaande minnares geslagen, en trok nu plagend het bord met roomsoezen, waarop Charly met onbezweken moed was aangevallen, voor hem weg.

Dat scheen echter niet naar den zin van den jongen man te zijn.

Hij trok het bord weer terug — de Aartshertog trok ook — Charly trok sterker — de Aartshertog wilde het niet opgeven, Charly verloor zijn geduld en toen geschiedde er iets verschrikkelijks, hetwelk waarschijnlijk iederen Oostenrijkschen grootwaardigheidsbekleeder het bloed in de aderen had doen verstijven.

Hij nam n.l. het bord met de roomsoezen op, en plakte den inhoud met een vlugge beweging op het gelaat van den jongen Oostenrijker.

De soezen waren zeer versch, en Charly was zeer driftig, zoodat Aartshertog Maximiliaan er allesbehalve aantrekkelijk uitzag — er viel van zijn gezicht weinig meer te zien dan de punt van zijn neus en een halfdicht oog.

De jongeman scheen door dit optreden zoo verrast en zoo volkomen overdonderd te zijn, dat hij eenige oogenblikken als een steenen beeld bleef zitten.

Toen haalde hij zijn zakdoek te voorschijn, en begon met langzame vegen zijn gelaat te bevrijden van den room, die er met een dikke laag op was aangebracht.

Nauwelijks had hij zijn mond bevrijd en kon hij weder spreken of hij riep toornig:

— Moet dit een aardigheid verbeelden, Ellen?

— Dat weet ik niet. Ik heb er niet over nagedacht. Je kunt het opvatten zooals je zelf verkiest, antwoordde Charly.

— Zooiets heb ik nog nooit van je gezien! Ik wist niet dat je dergelijke dingen kon doen! Heb je me nog lief?

— Verschrikkelijk! antwoordde Charly met een vol-len mond, want hij had zich zooveen meester gemaakt van de eenige roomsoes die aan de verwoesting ont-komen was.

— Geef me dan een kus, en beloof me dat je zulke afschuwelijke dingen niet weer zult doen!

— Dat laatste kan ik je niet beloven, en den eerste krijg je niet!

— Wat? Dat meen je toch niet? Je moet boete doen, ondeugd! Stel je eens voor dat iemand het gezien had, behalve die oude aap daarginds! Toe, een kus — en ik vergeef je!

De jonge Aartshertog wilde Charly om het middel grijpen en trachtte hem een kus op de lippen te drukken.

Maar dit was meer dan Charly verdragen kon.

Hij vloog woedend overeind, haalde uit zoover hij kon, en gaf den jeugdigen Aartshertog een muilpeer, die waarschijnlijk op de rivier te hooren was.

De jonge man werd doodsbleek, op zijn vuurroode wang na.

Hij sprong overeind en schreeuwde:

— Ben je dol geworden, Ellen? Wat moet dat beteekenen?

— Dat moet beteekenen, dat ik er genoeg van heb en dat je naar den duivel kan loopen, mijnheer de Aartshertog, schreeuwde Charly met zijn diepste man-nenstem.

Hij zette zijn vilten hoed af, rukte met een woedend gebaar zijn pruik van het hoofd, smet die den ver-schrikten troon-pretendent in het gelaat, en riep:

— Daar heb je je Ellen!

Deze uitroep was het sein tot een soort burgeroorlog in het klein.

De oude vrouw kwam jammerend uit haar paviljoen, met de handen boven het hoofd.

De keukenmeid, die den man met zijn toestel de trap had zien opgaan, en die naar buiten was gekomen om te zien wat er aan de hand was, moest zich aan de deurpost vastgrijpen, want het lachen dreigde haar te doen bezwijken.

Uit het open raam klonk een reeks van de meest welverzorgde vloeken, die zelfs een Londenaar uit het East-End gaarne de zijne zou hebben genoemd.

Het was de heer Godfrey Jacobs die aldus lucht gaf aan zijn gevoelens.

Raffles, Ellen Mayflower en Graaf von Solm, die op eenigen afstand en ongezien getuige van het voorval waren geweest, kwamen in allerijl toesnellen.

Reeds in de verte uitte Graaf Karl een reeks Deutsche vloeken, die in kracht volstrekt niet ten achter bleven bij de uitdrukkingen van den woedenden filmdirecteur.

De „Kreuzhimmeldonnerwetter's" waren niet van de lucht.

Wat de jonge troon-pretendent betreft, die was te verbluft om de eerste oogenblikken een verstaanbaren klank te kunnen uiten.

Graaf von Solm scheen zichzelf de aangewezen persoon om het verhoor in te leiden.

Hij klemde zijn monocle in zijn oog, keek Charly, die er met zijn kortgeknipt haar en zijn vrouwen-

costuum, zonderling genoeg uitzag, met een doorboorenden blik aan en vroeg toen:

— Wat moet dat voorstellen, mijnheer. Is dit een grap?

— Dat is het, mijnheer, en een heel goede ook, of ik heb er geen verstand meer van, antwoordde Charly brutaal.

— Weet gij wel aan wien gij u daar vergrepen hebt?

— Ja, dat weet ik zeer goed! Aan Aartshertog Max van Oostenrijk!

— En weet gij wel — dat gij daarvoor duur zult moeten betalen? schreeuwde nu de geoorveegde prins. Hier is mijn kaartje!

— Heel vriendelijk van u, maar ik zal er geen gebruik van maken! zeide Charly grijnslachend. Zoudt gij met een bevallige vrouw willen duelleeren? Wel foei!

De jonge aartshertog keek met woedende blikken, dol van woede om zich heen.

Toen verkreeg zijn jong gelaat een boosaardige en tevens verschrikte uitdrukking.

Hij had Ellen Mayflower gezien, die langzaam naderbij was gekomen, en keek nu ook graaf von Solm strak aan.

Toen vroeg hij langzaam:

— Mag ik vragen, graaf, hoe gij u hier te Londen bevindt, en op welke wijze gij schijnbaar betrokken zijt bij deze comedie?

Graaf von Solm gaf geen antwoord en beet zich op de lippen.

Het was duidelijk dat hij zelf volstrekt niets begreep van het geheele zonderlinge voorval!

HOOFDSTUK IX.

De laatste troef.

Maar nu liet de stem van Raffles zich hooren:

— Misschien kan ik u wel eenige opheldering geven, Uwe Hoogheid!

Hij trad snel op het paviljoen toe, beklom de trap, trad de kamer binnen, waar Godfrey Jacobs zich verdekt had opgesteld, greep hem in den nek, en trok hem, ondanks zijn verzet, met toestel en al tot vlak voor het raam.

— Ziehier het antwoord op uw vraag, Hoogheid! riep hij uit. Deze heer is de filmfabrikant Jacobs — dit hier is zijn toestel, waarmede hij u in een teeder tête-à-tête had moeten filmen — in opdracht van een uwer waarde neven, dien ik niet nader zal behoeven aan te duiden.

De jonge Aartshertog slaakte een kreet van woede.

— Dus — jij was in het complot, Ellen! schreeuwde hij, zich tot de film-artiste wendend, terwijl hij haar ruw bij den arm greep.

— Gij vergist u, Hoogheid! zeide Ellen koud. Ik zou mij zelf nooit tot iets dergelijks geleend hebben. Dat zoudt gij hebben kunnen weten, als gij ook maar een grein werkelijke liefde voor mij hadt gevoeld! Zoudt gij zoo goed willen zijn, mijn arm los te laten?

De jonge man gehoorzaamde, bleek van ergernis en gekwetsten trots.

— Ik zal zoo vrij zijn, zoo vervolgde de schoone kunstenaress, u nog heden uwe geschenken terug te zenden. Wellicht kunt gij ze nog nuttiger gebruiken ten bate uwer aanstaande vrouw, prinses Agnes!

— Je weet — —? stamelde prins Karl verschrikt.

— Ik weet alles. Ik weet ook dat ik mijn hart aan een onwaardige had geschonken, die mij laaghartig bedrogen heeft, ondanks zijn prinselijk bloed!

De jonge man boog het hoofd, verslagen en vernederd.

Intusschen had Raffles, ondanks de heftige protesten van Godfrey Jacobs, het opnametoestel geopend en

er de filmrol uitgenomen, die, nauwelijks aan het daglicht blootgesteld, onherroepelijk bedorven werd.

— Misschien staat er toch nog wel wat op, wat gindschen heer van nut zou kunnen zijn bij zijn plannetje! zeide Raffles kalm. Ik ben echter van oordeel, dat de heeren deze kleine politieke intrigue liever in hun eigen land moeten afwickelen. Daarin behoeft de naam eener fatsoenlijke Engelsche kunstenaress niet gemengd te worden. Ga terug naar uw land — dat is alles wat ik u te zeggen heb!

Maar nu was het de beurt van Karl von Solm om woedend uit te vallen:

— Mag ik weten waarmede gij u bemoeit, mijnheer? kreet hij. Wie zijt gij eigenlijk? Wat wilt gij? Maar voor den duivel! zoo viel hij zichzelf plotseling in de rede, dat is de *verdampte* Yankee, die in het „Hotel Continental” logeert!

— Goed geraden, graaf! antwoordde Raffles kalm, terwijl hij het raam verliet, de trap afdaalde en verder naar buiten trad.

— En denkt gij, dat dit zoo maar zal afloopen? zeide de graaf von Solm, heesch van drift. Ik ben een boezemvriend van den Oostenrijkschen troonopvolger, weet gij dat wel?

— Dat weet ik — en ik kan niet zeggen dat de aanstaande Keizer van Oostenrijk buitengewoon trotsch op die vriendschap behoeft te zijn! hernam Raffles ijskoud.

— Mijnheer! Gij zult mij voldoening schenken! schreeuwde graaf von Solm, wit van woede.

— Steeds en overal gaarne tot uw dienst, graaf!

Maar nu trad de jonge aartshertog tusschenbeide.

Zijn stem had een dreigenden klank toen hij zich tot graaf Karl wendde met de woorden:

— Ik begin nu de geheele zaak te doorzien! Dat is uw werk geweest, graaf! Ik moet zeggen — het is fraai! Wij spreken elkander hierover nader!

— *Zum Befehl, Hoheit!* antwoordde graaf von Solm, correct de hielen tegen elkaar klappend, en in stramme, militaire houding.

Daarop wierp hij Raffles nogmaals een woedenden blik toe, en verwijderde zich haastig.

Aartshertog Max volgde zijn voorbeeld, na een blik van machteloos woede op alle aanwezigen te hebben geworpen, en de waardige film-directeur was de derde, die verdween, na Ellen Mayflower woedend te hebben toegeroepen:

— U is ontslagen, miss Mayflower!

De jonge filmartiste wilde iets zeggen, maar Raffles legde haar met een gebaar het stilzwijgen op, en zeide:

— Bewijs hem niet de eer van een antwoord, miss! Hij zal u tot de laatste penny uitbetalen wat u toekomt, daarvan kunt gij zeker zijn!

Charly had intusschen zijn vrouwenkleederen afgelegd, en verscheen nu in het witte roeipak, dat hij daar onder had gedragen.

— Wilt gij mij de eer aandoen, mijn arm te nemen, miss? Wij zullen u, met uw goedvinden teruggeleiden! Uw dubbelgangster zal wel zoo vriendelijk zijn, uw wherry terug te roeien.

De terugtocht werd aanvaard, en spoedig daarna bevonden Raffles en Charly zich weder in het Hotel Continental, nadat zij Ellen Mayflower naar haar woning hadden begeleid.

Graaf Karl had het hotel nog niet verlaten.

Bij navraag bleek, dat hij den volgenden morgen met de eerste boot naar het vasteland zou vertrekken.

— Het is dus voor vannacht! zeide Raffles lakoniek, toen de beide vrienden des middags het middagmaal in de groote eetzaal van 't hotel gebruikten.

— Geloof je dat het gaan zal?

— Waarom zou het niet?

— Maar hij zal zeer vroeg opstaan!

— Vroeger dan vijf uren zeker niet. Het is trouwens om 4 uur reeds licht en wij zullen dus vóór dat uur gereed moeten zijn.

— Maar hij kon wel eens laat naar bed gaan!

— Charly, je maakt waarlijk te veel tegenwerpingen voor een vriend en medewerker van John Raffles! Bovendien is je redeneering niet geheel en al zuiver. Als hij om vijf uur opstaat, zal hij zich toch zeker niet zoo laat ter ruste begeven! Wij stellen dus onze kleine

onderneming vast op 2 uur hedennacht, en daarbij blijft het!

Inziende dat het nutteloos zou zijn, Raffles op het gevaarlijke van dezen niet of slechts weinig voorbereiden nachtelijken tocht te wijzen, deed Charly er het zwijgen toe.

— Zouden die twee hooggeplaatste Oostenrijkers elkander werkelijk nog te lijf gaan? vroeg hij na eenigen tijd.

— Om deze zaak? Dat geloof ik niet. Zij zouden dan iets anders als reden voor hun duel moeten opgeven. Men zou te Weenen aan het hof nooit veroorloven dat twee zoo hooge heeren om zulk een netelige zaak, waarin de naam eener prinses van den bloede is gemengd, den degen met elkander kruisten.

— Ik dacht eigenlijk, dat tweegevechten in Oostenrijk geheel verboden waren?

— Slechts in naam. Niemand onder den adel stoort zich aan dat verbod. Het zou mij dan ook niet verwonderen, als wij dezer dagen in een telegram uit Weenen aan de Londensche bladen lazen, dat Aartshertog Max of Graaf von Solm „wegens een zeer ernstigen val van het paard” eenige weken of maanden het bed moet houden! En nu wordt het tijd, om ons te kleeden, mijn jongen!

— Ons te kleeden? Welke plannen heb je dan?

— Ik wilde gaarne de eerste bedrijven zien van „Tosca”. Men zegt dat de Italiaansche operatroep uit Florence werkelijk bewonderenswaardig is!

En zoo bevonden zich Raffles en Charly Brand eenigen tijd later, in keurig avondtoilet gestoken, in een loge van het opera-gebouw.

De uitvoering was zoo schitterend, dat Raffles er zich niet van kon losrukken, en het was ver over twaalfen, toen de gewaande Amerikanen naar het hotel teruggekeerd waren, om alles voor hun onderneming in gereedheid te brengen.

Het was reeds stil in het groote gebouw, toen de twee vrienden het vloerkleed en het zeil oplichtten, en in een bogwenk twee planken van den vloer losmaakten, die zouden dienen om de verbinding tusschen de beide balkons te bewerkstelligen, waartusschen de afstand omstreeks twee meter bedroeg.

Tot hun geluk bevonden zich deze balkons ver van de tegenoverliggende huizen aan een groot plein, en waren zij zoo hoog, dat men van de straat af hun ge-

waagden overtocht zeker niet zou zien, tenzij door het grootste aller toevallen.

Het sloeg juist twee uur, toen Raffles zachtjes de deuren van het balcon opende.

De beide planken, met touwen aaneengebonden, werden over de leuning gestoken en voorzichtig met het uiteinde op de balustrade van het tweede balcon gelegd.

Charly, die het licht in het vertrek reeds had uitgedraaid, was de eerste die, op zijn handen en voeten voortkruipend, den overtocht waagde, daar hij het vlugst was, en in geval van onraad ook het snelst weder zou kunnen terugkeeren.

In gebukte houding bleef hij eenigen tijd luisteren.

Toen richtte hij zich op en wenkte Raffles, die op zijn beurt den gevaarlijken tocht ondernam.

Spoedig stonden beide mannen naast elkander op het balcon.

Met vaste hand en met niet meer gerucht dan een gonzende bromvlieg maakt, sneed Raffles de ruiten uit een der deuren.

Een voor een stapten zij door de opening, nadat Raffles zich overtuigd had, dat de werkkamer in diepe duisternis was gehuld.

De gordijnen vielen weder achter hen dicht.

Eenige minuten bleven de twee mannen onbeweeglijk luisteren.

Alles bleef stil.

Alleen klonk uit de aangrenzende slaapkamer het regelmatig geronk van een slaper.

— Graaf von Solm-Reifferscheidt schijnt zich de onhebbelijke gewoonte van het snurken te hebben eigen gemaakt! fluisterde Raffles zachtjes. Nu, dat is gemakkelijk voor ons — als het ophoudt zijn wij gewaarschuwd. Beveilig die tusschendeur eens!

In een ommezien had Charly twee zware schroefoogen, een in de deurpost, een in de deur zelve gedraaid, er een zwaar hangslot doorgehaald en dit gesloten.

Raffles had zich overtuigd dat de gangdeur op slot was.

En nu begonnen beiden, zonder vrees voor een onverhoedschen overval, snel en geruischloos hun nachtelijken arbeid — —

Toen prins von Solm den volgenden morgen, nadat hij door het hamerend gebonk van een kellnersvuist op de deur gewekt was, de tusschendeur naar zijn werkvertrek wilde openen, bleek zij tot zijn groote verbazing onbeweeglijk vast te zitten.

Maar zijn verwondering steeg tot ontsteltenis toen hij aan zijn voeten een briefje ontwaarde, dat blijkbaar onder de deurreet was doorgeschoven.

Met een machinaal gebaar bukte hij zich, nam het briefje op en vouwde het open.

Bijna stikkend van woede las de Oostenrijksche graaf het volgende:

Mijnheer de Graaf!

Uw Londensch avontuur heeft voor u wel zeer onaangename gevolgen gehad. Niet alleen is uw intrigue tegen den jaagdigen blaaskaak mislukt, wiens naam ik niet zal behoeven te noemen, maar ook zal u, bij een nader onderzoek van uw werkkamer blijken, dat ik daar een duchtige opruiming onder uw goudgeld en uw juweelen heb gehouden — die fraaier konden zijn voor een Oostenrijksch graaf, het zij in alle bescheidenheid opgemerkt.

Gij hebt aldus uw verdiende loon.

Ik zou u sterk ontraden, de politie in den arm te nemen, want in dat geval zou zeer waarschijnlijk de geheele zaak aan het licht worden gebracht, hetgeen uw doel wel niet zal zijn!

In de overtuiging dat gij nog geruimen tijd zult denken aan den „*verdammten Yankee*”

met verschuldigde gevoelens

JOHN RAFFLES.

De volgende aflevering (No. 259) bevat:

Lord Lister contra Nicholson.

